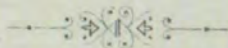
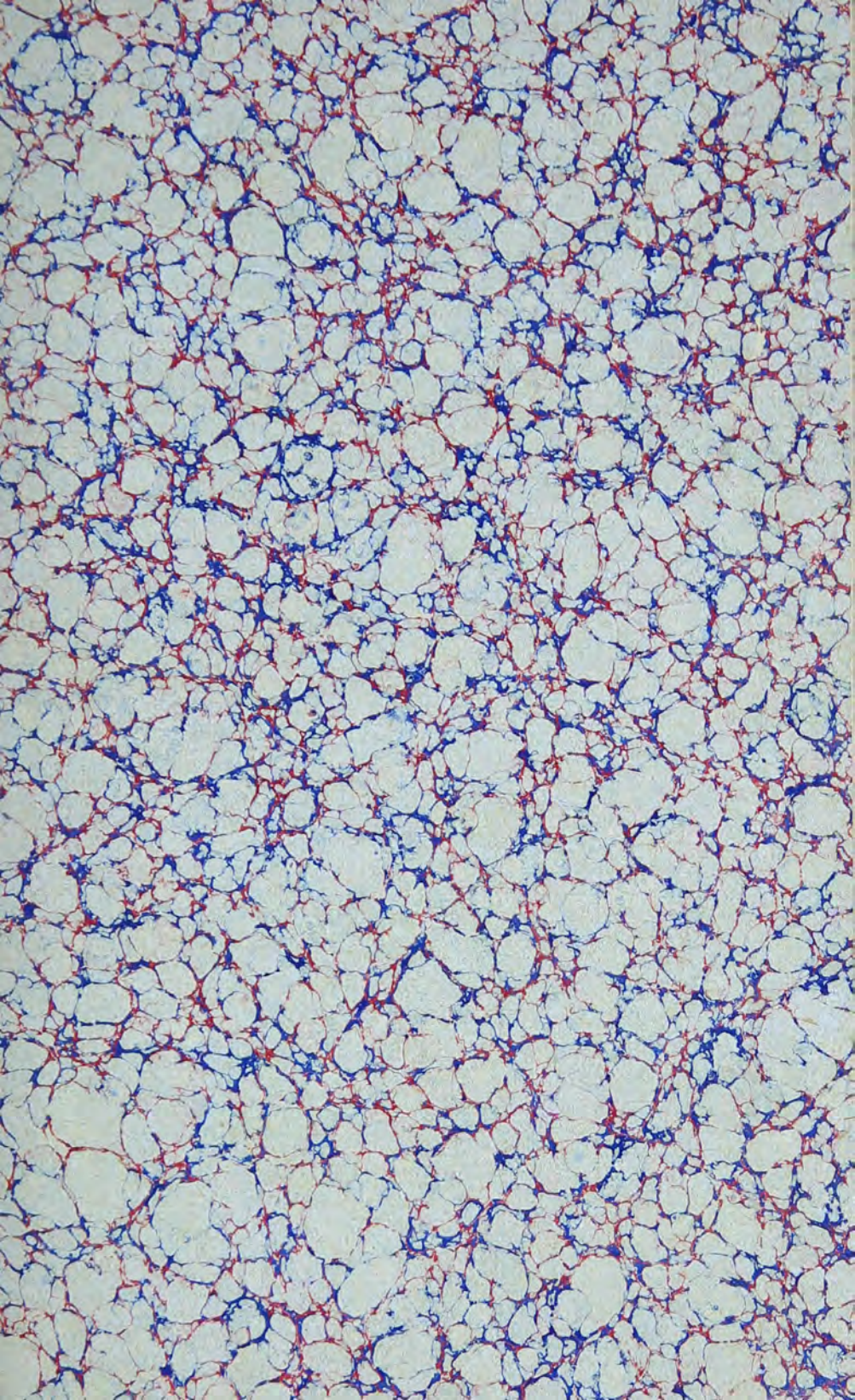

ΤΗΙ

ΠΟΡΦΥΡΙΑΔΙ ΣΧΟΛΗΙ

ΜΑΡΟΥΔΙΩ Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

958

ANACREONTIS TEII

QUAE VOCANTUR

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΑΜΒΙΑ

EX

ANTHOLOGIAE PALATINAE VOLUMINE ALTERO
NUNC PARISIENSI

POST

HENRICUM STEPHANUM ET JOSEPHUM SPALLETTI

TERTIUM EDITA

A

VALENTINO ROSE.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

NUNC ITERUM IMPRESSA

MDCCCLXXVI.

2

LIPSIÆ: TYPIS B. G. TEUBNERI.

Versiculos (ex parte) *lepidissimos* (quasi) *Anacreontis senis* ex eodem nunc codice edo in membranis scripto (saec. X/XI¹), ex quo eos qui primus invenit sua ipse manu accuratissime olim exscripsit Henricus Stephanus, cum ex Britannia rediens Lovaniensem academiam iuvenis inviseret anno 1551. idem enim est vetus ille *codex epigrammatum*² quem *Lovanii habebat Ioannes Clemens Anglus* ex quo se epigrammata quaedam *γριφώδη* (Anth. Pal. XIV, 52. 56. 57. 58. 60. 62) descripsisse ipse ait Stephanus in appendice anthologiae Planudeae (p. 535) a. 1566 impressa, idem ex quo³, nonnullis carminibus certo consilio sepositis, *Anacreontis Teii odas* mutato quidem ordine taciteque, ut eius mos ferebat, correctas Parisiis ex Italia reversus edidit a. 1554. idem est quem post Clementis Macliniae a. 1572 mortui heredes⁴ in bibliotheca electorali Palatina recens ut videtur⁵ emptum Iano Grutero bibliothecario auctore versavit Salmasius (a. 1607 et sqq.), idem quem Heidelbergae capta cum reliquis *opulentae* bibliothecae voluminibus tegumento prius exutis⁶ Romam avexit Leo Alatius bibliothecae Vaticanae scriptor (a. 1623). ubi cum denuo membranae compingerentur, ex uno quod fuerat duo volumina evaserunt temere dissecta. atque ea de causa factum est ut postquam Parisios utrumque eiusdem codicis volumen a Gallis victoribus delatum est (a. 1797), altera tantum maiorque

Anthologiae Palatinae pars (p. 1—614) in bibliothecam universitatis Heidelbergensis (a. 1816) rediret (cod. Pal. gr. 23⁷), altera minor pars (615—709^s) a Wilkenio ignorata, remaneret Parisiis (cod. Par. suppl. gr. 384), ubi nunc etiam quodammodo delitescit (cf. Didot, Notice sur Anacréon. Par. 1864 p. 39 sq., Mehlhorn praef. ed. Glogav. 1825 p. 2 sq.).

Utrumque tomum ipse vidi, alterum Heidelbergae anno 1860, Parisiis⁹ alterum 1864. Anacreontea quae habentur p. 675—690¹⁰, duobus annis post (3—7 Sept. 1866) ibidem contuli cum tabulis Spallettiani, quae scriptum exemplar fallaci quadam imitatione referunt.¹¹

Amica insuper W. N. du Rieu Batavi cura factum est ut in manibus sit Henrici Stephani apographum ex bibliotheca academiae Lugduno-Batavae huc transmissum. habetur in codice Vossiano gr. qu. 18 inter varia Stephani partim apographa partim codicum ab eo olim collectorum fragmenta in unum volumen compacta¹², ab ipso Stephano sine ullo dubio scriptum, ab ipso licet manu diversissima¹³ et dum per annos complures chartas tereret vario tempore varia, atramento item vario, ad marginem coniecturis suis notulisque ubique oppletum. adhaerent in foliis singulis diversisque atque in unum postea confusis eadem carmina vario adhuc et incerto conamine saepeque correcto ab ipso latine versa cum textu graeco iuxta repetito. in vacuo uno folio quod ad primum ipsius textus apographum pertinet, aversa pagina legitur titulus *ἀνακρέοντος τηϊου συμποσιακὰ ἡμιάμβια* et infra eum *κτῆμα ἐξόρικον τοῦ στεφάνου*, antea in altera eiusdem folii pagina item vacua ab eadem

Henrici manuscripta non nisi haec verba vides *δοσιάδα βωμός*, quae secundae sic Arae in Anth. Pal. XV, 26 adscribuntur. nec tamen ultra quidquam ex libro Clementis Stephanus videtur enotasse. nam hoc quidem comparanti certum est, Anthologiae carmina illa quae Anacreontem praecedunt figurata, utpote quae iandudum una cum Theocrito et Iuntino et Calliergi Romano (1516) edita esse sciret, ea iterum eum non descripsisse. vulgatos enim textus Theocrito auctori una cum Syringe¹⁴ attributos ipse postea typis repetivit (in Poet. Gr. princ. her. 1566 t. II, 282 sqq.), ita quidem ut propter Hephæstionis testimonium ad Simmiam Rhodium auctorem omnes primus transferret. priorem Aram, quam non habuerat Calliergus, eam et ipse omisit, primus autem (ex Theocriteo quodam ut patet codice, velut qui est apud Ahrensium Mediol. c) edidit addiditque Simmiae Ovum.¹⁵ etenim si veri quidem est simile, immo si manifestum est et figurata illa carmina et epigrammata Theocriti ad unum omnia ex ipsa qualem in codice Palatino auctam legimus Cephalae Anthologia postmodum collecta esse neque ante saecula XIV et XV ex hoc uno primoque fonte per varia exemplaria iterum dispersa fuisse seorsim scripta atque Theocriteis addita¹⁶, hoc simul utraque scriptura collata constat¹⁷ non ex ipso codice Palatino sed ex alio quodam Anthologiae exemplari haec manasse. nec tituli quidem illius quem ipse olim ex libro Clementis notaverat arae Dosiadis memor fuisse Stephanus intelligitur, cum a. 1566 ad arae inscriptionem haec notaret (Annot. p. LII ad II 285) *Σιμύιον*] *Suspectum esse hunc titulum βωμοῦ non ignoro: contra quosdam esse scio qui hunc illum*

esse δωσιάδου βωμὸν suspicentur cuius a Luciano facta est mentio: ego quaestionem hanc in medio relinquens, scholia in hoc idyllium in libro ab annis non adeo multis scripto inventa censui, qualiacunque sunt, lectori in calce huius libri esse exhibenda. haec autem illis adstipulantur qui Dosiadae adscribunt. et sic factum est ut postea in titulo Theocriti a. 1579 editi sine dubitatione poneret *Dosiadis aram*.

Iam vero si quaeris quomodo venerandum illud atque unicum veteris Anthologiae exemplar quod in itinere Stephanus inspexit Lovanii, in Clementis Britanni manus venerit, in tanta Anglorum¹⁸ Henrico VIII. regnante apud Italos ut litteris Graecis Latinisque operam darent Patavii frequentia, multa atque diversa fingi possunt quae probabiliter respondeas. erat enim Clemens (John Clement) Thomae Mori olim *puer*¹⁹ et inde a puero ad *martyrium* (1535) usque familiaris, amicus²⁰ idem Reginaldi Poli nobilissimi iuvenis (et postea cardinalis) qui postquam Oxoniae egit una cum Clemente (is enim Graecas ibi litteras professus est *auditorio tanto quanto non ante quisquam*²¹ c. a. 1519 in collegio cardinalis Wolsaei, postea succedente Thoma Lupseto), in Italiam studiorum causa profectus est (a. 1520—1525). circa idem tempus (scil. inde a Ianuario a. 1522 usque ad Octobr. 1525) in Italia modo Romae modo apud Venetos commoratus est Erasmi amicissimus Richardus Paceus²² regis Angliae orator, circa idem tempus (1523—25) Thomas Lupsetus, qui cum post mortem Chr. Longolii (1522, III. idus Sept.) in contubernio Poli vixisset Patavii, *in comitatu magnifici Poli*²³ per Constantiam (m. ut videtur Octobri a. 1525) rediit.

atque hoc idem unum est quod certum proferre possum, et ipsum tunc Clementem in Italia fuisse codicis Palatini postea possessorem, scilicet a vere 1522 usque ad finem 1525, Patavii partim ubi tunc docebant cum Baptista Leonio et Nicolao Leonico Romulus Amasaëus et Lazarus Bonamicus²⁴ (medicus autem Veronae clarebat Hieronymus Fracastorus), partim Venetiis apud librarios Aldinos. constat praeterea eum qui iandudum *se totum addixit rei medicae*²⁵, in Italia medicum philologum libros graece scriptos collegisse magnasque eius apud Andream Asulanum in operibus Galeni edendis (Ven. m. April. et August. 1525) partes fuisse. num Romae fuerit ignoratur. sed hoc scimus eum ante ver sequentis anni (1526) in patria fuisse ex itinere reversum: tunc enim²⁶ in matrimonium duxit *alteram* illam Margaretam Gyge quae inter Mori filias cognata²⁷ ab ipso primum Clemente educata fuit. verisimile igitur est Clementem ex Italia codicem Palatinum ad Morum suum detulisse, qui iuvenis cum Guil. Lilio sodali *vertendis Graecis* (Planudeae) *epigrammatibus olim colluserat*²⁸: eoque magis quod etiam Clemens (qui tunc mos erat philologorum Anglorum, velut Io. Lelandi al.) *scripsit ipse epigrammatum et aliorum carminum librum unum*²⁹, teste Pitseo.

Nihilominus si altum postea Stephani silentium tibi qui hominis meritissimi mores noveris mirum minime videbitur, unus tamen hic scrupulus animo residet quomodo in tanto virorum eruditorum certamine studiorumque summa iam aemulatione codex ille vel Clementis aetate (1522) in Italia Italos laetuerit Graecosque in Italia degentes docentesque, M.

Musurum praesertim eiusque gentilem Zachariam Calliergum Cretensem³⁰ ipsumque Ianum Lascarim qui anthologiam Planudeam Florentiae primus (1494) ediderat altera iam vice Venetiis (ab Aldi socero 1521) recusam. neque magis hoc, cuius eadem causa est, intelligitur, cur si illum ex Graecia allatum in manibus tenuisset Nicolaus Sophianus Corcyraeus³¹ vidissetque Franciscus Portus³² Sigonii praeceptor vel in celeberrimis Angeli Colotii († 1549/50) aedibus Romae iuvenis vidisset Fulvius Ursinus Romanus (n. 1530), id longo post tempore incertoque et confusorūmore³³ traderetur. attamen quod mirum fuit Clementis tempore, hoc si etiam Stephani aetate post triginta annos (1552—54 et 1554—55) atque in ipsa matura iam philologiae luce Robortello coram et Sigonio Victorioque fieri potuisse statuas, absurdus eris.

Evanescit igitur vulgaris illa de Anacreonte in Italia reperto fama, quae Stephano dedita opera silente ex ancipitibus eius verbis et velatis (Schediasm. var. VI p. 273) sumitur. apparet simul nugas fuisse quae de famosissimo invento suo non solum absona sed inter se diversa et de *antiqui libri tegmine* nunc, nunc de *corticeo* codice antiquissimo gloriatus Italis ipse narrabat³⁴, eo quidem consilio ut cuius rei veram naturam rationemque celare apud se constituerat, eius suspectam ipso silentio auctoritatem aliquo modo affirmaret. nunc autem comparatis et inter se collatis et codice Palatino et editione Stephani, apographo insuper Stephani quod editionis per plures annos comparatae fundamentum fuit, manifestum est nullum usquam inde a Stephani aetate Anacreontis codicem extitisse praeter Palatinum. quod autem de tertio aliquo

exemplari Henricus subdidit, cuius vana eum spes tenuerit editionem morata, hoc non est cur fictum aequè esse aestimes, est cur verum. nam qui amicus fuit Guilelmi Sirleti (postea cardinalis) *Hebraicae Graecae Latinaeque linguae peritissimi* et multum cum eo litterarum causa Romae versatus (1553/54), hunc verisimile est vidisse Sophronium Sirleti³⁵ (Matranga apud Mai. Spic. Rom. t. IV p. XIX sqq.) postea Barberinianum (saec. XI/XII), in quo secundum indicem antiquum qui praemittitur (cf. Th. Bergk in ed. III. Poet. lyr. Gr. p. 1079) eorundem *Anacreonteorum veterum* plane similis collectio similique ordine proposita olim extiterat, quae tamen, mutilo codice, ut Leonis Allatii iam tempore ita sine dubio etiam Sirleti periisset.

Vetera esse Anacreontea i. e. ea quae neque ad imitatorum illud quod ostendit codex Barberin. Christianorum genus saec. nono florens neque ad auctores Sophronii (saec. VII) aequales poetasque (e quibus Ioannem novimus) Gazaeos pertineant sed Gregorium Naz. antecedant et Synesium et saeculum quartum, hoc vel ea re quodammodo significatur quod, cum in recentibus illis plana sint omnia et perspicua, Palatina sunt corruptissima. num autem ad ipsum Anacreontem Teium ex his veteribus vel unum quoddam merito referatur, hoc et ignoramus et ignorabimus. num eiusdem Anacreontis aut omnia aut plurima revera fuerint quae sub eo nomine ab Alexandrinis accepta atque collecta et quinque libris edita a grammaticis postea oratoribusque et sophistis citantur, hoc aequè ignorantes ignorabimus. dubitabimus tamen de utroque, unum hoc pro certo statuentes

eadem fuisse quasi Anacreontis carmina nonnulla et in collectione Alexandrina et in eclogis Byzantinis cum Anthologia editis, his autem ab editore admixta fuisse carmina recentiora, etiam recentissima, in simile partim argumentum scripta.

Berolini 9. Februarii 1868.

Valentinus Rose.

Non animi causa sed editori morem gerens nunc iterum hos versiculos perlegi, quos olim perspectis scripti codicis editique fatis non solum vetere mendacio sed novella dissimulatione obscuris, Henrici mei gaudia inventionesque recolens tractavi. nunc pauca mutavi, pauciora addidi, non nulla diligentius ut typis imprimerentur curavi, adhibita quidem codicis imagine, quam Zangemeisteri bibliothecarii Heidelbergensis cura laudabili photographice nuper Parisiis expressam, pro ipsa membrana quam sibi sero volebant Heidelbergenses, accepimus omnes qui Graecarum litterarum studio delectamur. sic tamen accepimus ut cogitemus de accentibus praecipue spiritibusque atque eius modi linearum ductibus saepius evanidis deque omni correctoris negotio neminem tuto iudicare posse nisi qui ipsum codicem viderit.

Berolini 20. 5. 1875.

V. R.

Adnotationes.

¹ Scilicet si solius scripturae genus spectas, codex Pal. potest esse saeculi vel X vel XI vel etiam XII, argumenta vero si recolas ex rebus petita, Iacobsii fere sententiae accesseris statuesque supparem fuisse librarium auctorum quorum carmina inseruit recentissimorum Constantini Siculi atque Theophanis τῶν μακαρίων, Arethae archiepiscopi (Iacobs app. cr. 832) et Constantini Rhodii (XV, 15. app. 817. cf. Matranga Anecd. p. 627), ipsius etiam qui sub Constantino Porphyrogenneta (†959) egerit collectoris Constantini Cephalae, Michaelis denique τοῦ μακαρίου, cuius cum apographo ex ipsius Cephalae libro sumpto suum contulit (Iac. app. 326. 328) qui Cephalae opus additamentis auxit editor codicis Palatini.

² ἡ βιβλος τῶν ἐπιγραμμάτων (sec. indicem vet. Anth. Pal.) ex cod. Pal. γριφώδη ea (alibi nusquam reperta) sumpta esse demonstrant ipsius codicis lectiones (apud Iac. app. 800 sq.) cum Stephano comparatae.

³ cuius rei famam quandam servavit de la Monnoie in notissima illa apud Baylium (Dict. s. Anacreon) epistola.

⁴ filios filiasque (Pits. p. 768) ex quibus *pars nupsit Christo pars altera mundo*.

⁵ Ios. Scaliger epist. 430. — ignotus fuit Friderico Sylburgio († 1596) nec extat in catalogo quem is confecerat codicum Graecorum (cf. Wilken Gesch. d. Heid. Büchers. 127. 203). de quo catalogo notissimo (cf. Ios. Scaliger epist. 415—19. 421. 432—34) et a 1701 typis edito ridiculus est

error Theineri in libro infra citato p. 23 sq. idem enim est cuius excerpta a Gretsero accepta A. Possevinus edidit in Apparatu Sacro Ven. 1606.

⁶ cf. A. Theiner, Schenkung der Heidelberger Bibliothek durch Maximilian I. Herzog u. Churf. in Bayern an Papst Gregor XV. und ihre Versendung nach Rom. München 1844. p. 25: *Gemäss der in Rom erhaltenen Instruktion löste er von allen Handschriften die dicken und ungeschickten Holz- oder Ledereinbände ab, was um so nöthiger war, da sie allein mehr als das Doppelte sämtlicher Handschriften und Bücher wogen. Ihr Transport wäre beinahe unmöglich gewesen. Aus Neugierde liess sie Alacci alle auf einen Haufen zusammen legen, um eine Uebersicht von ihrer Masse und Gewicht zu haben; sie füllten 13 Frachtwagen an, und hatten ein Gewicht von mehr denn 200 Centnern.*

⁷ qui numerus antiquus est, nam in charta quam ab initio huic ut ceteris codicibus adlevit bibliothecarius Romanus legitur *Codex Palatinus N. 23. Anthologiae altera collectio . . .* mox finito indice post titulum *Timocreontis* 614 additur *ubi primae partis est finis. vide eodem Numero partem Secundam in alio codice.* praeterea in tegmine haec:

In novo Pal. XXIII Indice

Olim 33.

in extrema autem p. 614 (cuius duae tertiae partes vacuae sunt) ita scriptum est: τὰ λοιπὰ ἴδε ἐν κωδ. λγ. atque similiter in charta eiusdem bibliothecarii codici Parisino praefixa legitur: *Codicis Palatini Num^o. 23 est autem secunda pars alterius codicis eodem Numero . . .* deinde in ipsa pag. 615: *πλήρωμα τοῦ κωδ. κγ.* in utroque volumine nota illa extat inscriptio *Sum de bibliotheca* etc. ceterum ante p. 1 cum initio codicis notum est nunc abesse Nonni ephrasin.

⁸ vel secundum veterem Romani manum (fol.) 615—660 sqq. (*In statuam Palladis 615 . . . Cometa Thersites 660. alia epigrammata in aurigas foliis ultimis additis*). de duobus tomis codicis Pal. 23 (antea 33), quanquam argumento addito significantur, nulla tamen mentio facta fuit neque in recensione codicum ex bibl. Vat. Gallis traditorum impressa Lips. 1803 (v. A. Friederich, Geschichte der nach Rom entführten Heidel-

berger Bibliothek. Karlsr. 1816 p. 62), quam ante oculos habuit Wilken (ib. p. 82. cf. Bähr: Heidelb. Jahrb. 1868 p. 533).

⁹ ex catalogo manu scripto facile repertum: in eo enim prostant haec sub numero *CCCLXXXIV. Codex membr. sive Pars codicis Palatini no. 23, quo continentur: 1. In statuum Palladis 615 . . .* etc.

¹⁰ in paginis XVI, vel. sec. num. Rom. f. 645 (ubi errore scriptum est 445) — 652 in foliis octo.

¹¹ cf. codicis p. 343 apud Wattenbach *Anl. zur griech. Palaeogr.* tab. 5.

¹² v. *Catal. bibl. Lugd. Bat.* 1716 p. 396. cf. Peerlkamp in *N. Act. soc. Rheno-Trai.* I, 121. insunt in hoc codice ipsius Stephani manu (a. 1553 Florentiae, cf. *Anecd. Gr. et Graecolat.* I, 1 sqq.) descripta et Certamen Homeri et Veterum heroum (ex Peplo) epitaphia, atque haec quidem plane conspirant cum apographo Petri del Furia, quod in minore fragmentorum Pseudaristotelicorum editione m. Julio 1867 typis absoluta nuper adhibui. consentiunt, ut hoc unum exemplum proferam, in scriptura *κῶων* a Schneidewino demum per coniecturam restituta, ad quam in margine apographi postea de suo adscripsit Stephanus quod in textum editum recepit *κῶμη*. vid. *Arist. opp. gr. ex ed. acad. Berol.* p. 1576^b 33 (t. V).

¹³ quaeque, in latinis quidem, modo cursiva vulgarique scriptura ex medio aevo et saec. XV tradita utitur, modo nova illa et ab Italis reformata saec. XVI, quam monstrat Henrici epistola apud Renouard *Annales de l'imprim. des Estienne* ed. II p. 368 qualemque in scripturae speciminibus ab illius saeculi magistris publice propositis identidem conspexeris (cf. e. gr. Ioh. Newdörffer *Bürger und Rechenmeister in Nürnberg Anweisung einer gemeinen Handschrift* A^o. 1538). eiusdem autem hominis scripturas has diversas esse ex ipsis rebus sequitur: nam sive hac utitur scriptor sive illa, ea scribit quae Stephani propria esse et ab hoc primo prolata editio a. 1554 facta doceat. in ipso textus apographo (quod octo cum titulo foliis constabat) ad imam primae paginae marginem manus eadem calligraphica quae versiones odarum latinis adiecit in foliis sequentibus, haec verba scripsit *Ex libris btestor te per deum vivū quicumq*

ū repereris mihi reddendū cures. ubi inscriptum olim Henrici Stephani nomen abscissum esse manifestum est.

¹⁴ sequebantur enim in Anth., post Syringem Theocrito diserte tributam, sine nomine Securis et Alae et Arae, nec nisi in principio ac fine alterius arae Dosiadis nomen erat ante Besantini (Simmiae vel Dosiadis Rhodiorum) Ovum.

¹⁵ item licet non primus edidit Manuelis Holoboli rhetoris (id est ipsius Maximi Planudis qui alterum illud epigrammatum Florilegium ex Cephalae opere aliisque conscripsit) scholia in Aram secundam, quae ex alio exemplari (tria habuit Is. Vossius Obs. ad Melam p. 114) quasi nova edidit Valckenarius in Diatr. in Eurip. perd. dr. rel. p. 130: nam haec iam in ed. Ven. 1543 post Scholia in Th. impressa fuere, cum corrupto *ᾠδιᾶδου τινὸς* nomine pro Dosiade. — de Mediol. c (Ambr. B 75 sup.) vid. Ahrens in Bucol. t. I p. XXVII, Ziegler in Theocr. ed. Tub. 1867 p. VII.

¹⁶ eiusmodi Theocriteus sine dubio fuit vetus codex *Παύλου τοῦ Βουκάρου* (sec. Schol. — Musuri — in Anth. Pl. p. 43 ed. Wechel., qui idem est *Παύλω τῷ Βουκεφάλᾳ* ed. Theocr. Iuntinae, cf. Ahrens Bucol. gr. t. I p. LIII sq. [idem in *Philologi* a. 1874 t. 33 p. 407 sqq.]) id est Pauli Capivacii nobilis Patavini et Musuri olim discipuli qui *annos natus 70 et amplius* a. 1553 mortuus est (vid. Bern. Scardeonius Patav. de antiq. urbis Patavii Bas. 1560 p. 313). Capivaccei — Caput Vaccae, de Capitibus Vaccae (Capodivacca) — frequentes sunt in Tomasini Urbis Patav. Inscr. Pat. 1649. ceterum codex iste Capivacii vel idem vel similis fuerit Mediol. k (Ambros. 222) apud Ahrens p. XXVIII. in eo ut in ceteris codd. Theocriteis id est in eo Anthologiae exemplari quod habuit qui Theocriti epigrammata primus selegit, uni Theocrito multa diserte tribuebantur quae *Theocriti sive Leonidae*, mox unius *Leonidae* sunt in cod. Pal. (VII, 658—64). ex quibus tamen quae in Anth. Planudea Leonidae tributa videbant VII, 662 (Theocriti sec. Sch. Wechel.), item IX, 435 (+ 436), ea omiserunt editores (Iunt. Call.), iidem cum codicibus VII, 534 Automedontis neglexerunt contra Planudeam.

¹⁷ cf. etiam Schol. Pal. *περὶ τοῦ πελέκεως* et *περὶ τοῦ πετρογύου* cum eisdem apud Calliergum scholiis partim omit-

tendo deminutis partim transpositis. — de codicibus Ovi et Securis qui Simmiae Araeque qui Dosiadis nomen servant post Ahrensium (1855) et Zieglerum (1867) nunc vid. Bergk in Antholog. lyr. ed. alt. Lips. 1868 prf. p. 73. 82. de Securis versu medio (quem omisit etiam cod. Palat.) ibid. p. 74 sq.

¹⁸ cf. Ioh. Lelandi encom. ill. vir. (Collectan. ed. alt. Hearnii t. V) p. 137. Romuli Amasaei orat. vol. Bon. 1564 p. 281.

¹⁹ i. e. famulus (page) in eius domo (ex more tunc vulgari) educatus: qui adfuit Antverpiae (a. 1515) sermoni quem Raphael Hythlodaeus vir eximius de optimo reipublicae statu habuit (in Utopia Mori. Bas. 1518 p. 20, cf. Letters and Papers of the reign of H. VIII. App. n. 17 t. II, 2). — proficit in dies Erasm. ep. (ed. Lugd. B. 1706) 227. App. 252. — Mori liberorum praeceptor primus (Stapleton Tres Thomae Col. 1612 p. 250). — cardinaliciis negotiis (apud Wolsaeum) impenditur a. 1517 (Er. ep. 242. cf. Letters and Papers n. 4101). one of Card. Wolsey's lecturers (1518—20) Wood Ath. Oxon. Fast. I, 27. Hist. un. Ox. II, 36. cf. litt. univ. Oxon. ad Wols. Ox. 5 id. Nov. 1518 (Fiddes, Life of Wolsey, Coll. p. 37): *Infesta quidem nimis inguinae pestis vis tribus his mensibus nostros anxius contorsit et in varia loca dispersit . . . In hac pacatiore aeris severitate nonnulli sunt reversi eoque gregatius ad nos redeunt quod cum Clementem suas lecturas publicasse passim fuerit divulgatum etc.* cf. Stapl. p. 250 et 197. — De Clemente quem ipse novit plurima praebet Thomas Stapleton († Lovanii 1598) in Tribus Thomis (ed. pr. Duaci 1588). cf. Io. Pitsei Relat. hist. de reb. Angl. Par. 1619 p. 767. reliquos vitae annos definit epitaphium Guil. Rastalli († Lovanii 1565) uxorisque Wenefridae quae Ioannis Clementis filia Latinae linguae non imperita, Graecam vero eximie callens (sicut Margareta mater) mortua est Lovanii a. 1553 (apud Pits. p. 765): scil. a. 1550 sub rege Edwardo VI. fidei causa solum vertit et usque ad regis mortem (6. Iul. 1553) in exilio vixit (Lovanii*). sed ad regni solium sublimata

* Roger Ascham Lovanii commoratus m. Octobri 1550 in epistola (Works I, 248 ed. Lond. 1865) haec scripsit: *He (Mr. Bransby) is loved withall, and regarded with the best; nor doth not use the company of J. Clement and Rastall, which, to see a mass freely in Flanders, are content to forsake, like slaves, their country.*

Maria regina domum iterum rediit. Maria vero defuncta (1558) et surrogata Elizabetha in exilium denuo profectus est (cum eodem ut videtur Rastallo a. 1562) usque ad vitae suae finem. et tunc quidem Lovanii primum cum genero ut olim degit, deinde Bergis (Stapl. p. 228), tandem Macliniae, ubi uxor mortua est a. 1570, ipse 1572. — his consona sunt quae ex inedito Io. Caii Libro (a. 1555 instituto) Annalium Collegii medicorum Lond. ab a. 1518 (quo conditum fuit) ad a. 1572 (cf. Cooper Ath. Cant. I, 317) in ipso collegio (College of physicians) nuper excerpserit amicus H. Müller-Strübing. 1528 Io. Clemens doctor in collegiarum numerum adscriptus est. idem consiliarius factus est a. 1529 quo Willelmus Butte (in marg. al. m. Buttes) regius medicus cooptatus est in collegium (ipse Io. Caius cooptatus 1542). 1551 electus est in numerum electorum Thomas Huys vice doctissimi viri Ioannis Clementis doctoris, Lovanii peregrinantis religionis gratia. 1552 Georgius Owen suffectus est elector. 1553 cooptatus est in praesidentem Georg. Owen, doct. In comitiis primo post reditum Lovanio apparuit Ioannes Clemens doctor. — paulo ante ultimo m. Martii (1553) the king concluded this parliament with a general pardon, out of which were the following persons excepted: Cardinal Pole . . . John Clement . . . William Rastal etc. (J. Strype, Ecclesiastical Memorials vol. III p. 239 ed. nov. Lond. 1816). — a. 1529 Dr. Clement cum aliis duobus medicis ad Wolsaeum aegrotum a rege missus fuit to consult and assist Master Buttes (Dr. Butts, v. Cooper Athen. Cantabr. I, 87) for my lord's health (G. Cavendish, Life of Card. Wolsey ed. 1825 I, 222: ex quo John Stowe, Annales of England . . . L. 1592 p. 930). regnante Maria he practised his faculty with good success in Essex near London (Wood, Ath. Ox. I, 175).

²⁰ cf. Stapl. p. 198 . . . sunt (Mori) ad Reginaldum Polum et Ioannem Clementem communes literae Oxonium, ubi tunc literis operam dabant, ex aula missae, in quibus sic scribit etc. de Poli itinere vid. diss. card. Quirini in Epist. R. Poli t. I p. 193 sqq. (Brix. 1744). falsa enim aliorum opinio est qui a. 1526 rediisse Polum propter epistolarum quarundam annos facile corruptos credunt (Monumenti di var. letterat. tratti dai mstti di L. Beccadelli I, 2 Bologna 1799 p. 283).

²¹ Morus ap. Stapl. p. 250.

²² Romae Ian. — Aug. 1522, Venetiis Aug. 1522 — Oct. 1523, iterum Romae Oct. 1523 — Mai 1524, quo tempore cum ex ipso iam per Germaniam reditu nova legatione remissus esset ad exercitum ducis de Borbonio, hunc comitatus inde a Iun. 1524 ad Venetos iterum rediit Febr. 1525. inde aegrotus autumnno 1525 Angliam repetit. vid. State Papers. King Henry VIII. P. I. (1830) passim (cf. I p. 172. VI p. 120). Catal. of the Mss. of the Cotton. library: Vitell. B. V. VI. VII. idem Paceus iam antea Romae fuerat 1514 — 15.

²³ vid. in Burscheri Spicileg. autogr. Erasm. (Lips. 1802) XIX, 17 epistolam Io. Botzheimi d. d. XI cal. Nov. quae ad a. 1526 male refertur (pro 1525). cf. de Lupseti epist. Patavii X Cal. Sept. 1525 scripta Ind. epist. ad Erasm. autogr. in bibl. Burscheri. Lips. 1784 p. 10. ceterum quicumque vel obiter Erasmi farraginem inspexit, annorum notationes quae epistolis singulis a collectoribus editoribusve adscriptae sunt ut saepe falsas ita incertitas esse plerasque omnes aegerrimo animo intellexit. — de Lupseto cf. Ath. Cant. I, 40. is lector fuerat Oxoniensis a. 1520 — 23, a lupo nomen gerens (*Lupeshed* ap. Knight, I. Colet, vers. germ. Lips. 1735 p. 432, *Lubished* Privy purse expenses of Henry VIII. ed. by Nicolas L. 1827 p. 44) ut patronus eius Wolsaeus (*Wolvesey*, Leland encom. p. 105, Fiddes, Coll. 210). — eodem anno 1525 ex Italia rediit Edoardus Wottonus Oxon. med., Georgii Agricolae amicus (de differ. animal. Par. 1552 praef. cf. Wood Ath. Ox. I, 94, F. I, 40. Madden, Privy purse exp. of pr. Mary prf. p. 39).

²⁴ propter Papadop. hist. gymn. Pat. I, 311 qui Amasaei mortis annum ignorat, eodem anno, scil. 1552, mortuos esse Amasaeum et Bonamicum adnoto ex praef. Fr. Robortelli ad l. de artificio dicendi. ceterum Bon. migravit Bononiam a. 1520 (Longol. ep. 1, 33), Amasaeus 1524, Polus autem Patavii erat iam m. Mai 1520 (Long. ep. 2, 33).

²⁵ Th. Mori Epist. p. 13 ed. Lond. 1642 (cum Melanchthonis Epp. = Th. Mori Lucubrationes. Bas. 1563. 8°. p. 454).

²⁶ ut efficitur ex epitaphio Rastalli. de doctrina Margaretae vid. praeter Stapl. p. 251 Io. Lelandi († 1552) *Epithalamium Io. Clementis medici et Margaretae* (Collect. V, 110). cessit tamen haec nominis fama ipsius Mori filiae Roperae

clarissimae († 1544), de qua v. Io. Costerium ad Vincent. Lirin. ed. Colon. 1585 p. 120 sq. (Stapl. p. 264).

²⁷ Cath. Patina, Tabellae selectae et explicatae. Pat. 1691 (ad Holbeini tab. familiae Mori Basileensem) p. 191 (Pitture scelte. Col. 1691 p. 212).

²⁸ v. Beat. Rhen. epist. ante Mori Epigr. (edita cum Utopia Bas. 1518) p. 170. de epigr. Mori cf. Rudhart, Th. Morus Nürnberg 1829 p. 92 sqq.

²⁹ nunquam ut videtur impressum: epitaphium enim uxoris (a. 1570 mortuae) quod exempli causa subnectit Pitseus, ex ipso Macliniae monumento (in ecclesia S. Romboldi) manifesto sumptum fuit. ceterum de eis quae ex Graeco Clemens verterat v. Stapl. p. 251 et l. c. Pits.

³⁰ natu minorem de quo Erasm. ep. 671. is Venetiis primum, deinde Romae (1515. 1516. 1523) artem exercuit. Musurus a Venetiis paulo ante accitus Romae obiit 1517 (25. Oct. v. R. Brown, Select. of despatches written by Seb. Giustini. L. 1854. II, 68). Lascaris autem Graecarum litterarum professor Romae erat a. 1514—18 (Renazzi, Stor. della Sapienza II, 77).

³¹ qui sub Paulo III. († 1549) Romae praecipiebat (c. a. 1534. Montf. Pal. Gr. p. 105) et adhuc inter vivos erat Venetiis cum Conr. Gesnero a. 1543/44 (Bibliotheca Tig. 1545 f. 524). cf. Hodius de Gr. ill. p. 309. edidit tabulam Graeciae pictam, scripsit Graece l. de constructione et usu astrolabii ad Paulum III. (cod. Par. gr. 2499. 2782A), grammaticam (cod. Par. gr. 2592*. cf. Marc. 492 etc.) ad Ioannem Lotharingium cardinalem (Jean de Guise n. 1498, m. 1550). cetera nihil ad hunc.

³² mort. 1581 Genevae, olim Ferrariae professor (cf. Krebs, Sigon. p. 9), cuius filium Aemilium Heidelbergae docuisse notum est.

³³ de Nicolai Sophiani codice epigrammatum et de Fr. Porto Ios. Scaliger epist. 430, qui vacillante memoria omnia

*) grammaticam linguae Graecae vulgaris ex hoc codice nunc edidit Émile Legrand (Coll. de monuments pour servir à l'étude de la langue néo-hellénique No. 6) Paris. 1870, ubi cf. préf. p. 19.

confudit, nam cum de Michaele cogitaret doctis omnibus notissimo (qui Fr. Robortelli, H. Stephani, Pauli Manutii, aliorum multorum amicus admodum iuvenis cum Stephano Venetiis fuerat a. 1552), Porti vocem revocans nominavit Nicolaum, quem licet hoc ipsum neget Scaliger, Portum revera voluisse suspicor. de Ursino et codice quodam Angeli Colotii (qui et ipse intima familiaritate coniunctus fuerat cum Iano Lascari et in aula Leonis X usque ad mortem eius i. e. ad a. 1521 cum summo favore versatus: Fed. Ubaldinus, Vita A. Col. Rom. 1673 p. 57. 18) Harless (nescio unde) ad Fabr. B. Gr. IV, 430 (Jacobs Anth. Gr. VI p. XCI).

³⁴ cf. etiam, praeter alios locos notissimos, de latin. falso susp. (1576) p. 366 . . . *hoc tantum addere nunc libet, me quoties in illos incido quibus Plautus ideo non placet quod Terentio, propter alia etiam quam ea quae ad prisci sermonis consuetudinem pertinent, valde sit dissimilis, recordari Francisci Robortelli, qui mihi Patavii tantam dissimilitudinem inter Pindarum et meum Anacreontem (ita enim eum appellabat quod eum ex profundissimis tenebris eruissem) quum uterque esset poeta lyricus, mirari se, multis audientibus, me certe risum non tenente, dixit.*

³⁵ *Hebbe una libreria di scelti libri copiosissima, di valore di dieci mila scudi incirca, la quale dopo sua morte (1585) fu comprata prima dal Cardinale Ascanio Colonna, e poi dal duca d'Altaemps. Girol. Ghilini, Teatro d'huomini letterati. vol. II. Ven. 1647 p. 170. cf. Miller, Cat. des mss. grecs de la bibl. de l'Escurial p. 305.*

De
Ioannis Clementis
itinere Italico.

Ludov. Vives Erasmo (Lovanio 19. Ian. a. 1522):

... Mauritius salutem tibi plurimam; salvebis et a Ioanne Clemente, qui non ibit in Italiam ante proximum ver: is dicit multum doluisse, quod se inscio profectus sis Basileam; nam si rescisset, comitatus esset te, et mansisset istic hyemem totam . . .

D. Erasmi Rot. Epistolae . . . ord. temp. nunc
pr. disp. Lugd. B. 1706. ep. 615 p. 707^b.

Vives Erasmo (Brugis 1. April. a. 1522):

... Credo te accepturum a Moro literas per Clementem, qui his proximis diebus profectus est in Italiam, transiturus Basileam, ut dicebat. Postremis ad me literis Morus nihil de morbo suo scribit, credo revaluisse: nam prioribus iam convalescere se significabat. Initio quadragesimae veni Brugas, quod quadragesima Lovaniensis incommoda mihi est . . .

Ibidem ep. 619 p. 711^e.

Christoph. Longolius Andreae Navagerio (Patavii 9. calend. Iul.).

Cum ad XV. Cal. Iul. hac potissimum de causa Venetias venissem, ut ab Rhamnudio naturalem C. Plinii

historiam auferrem, intellexi nihil ei abs te, ea de re, adhuc missum esse. ego vero iisdem, quibus ei Clementem Britannum literis commendasses, promissi tui rationem complexam esse arbitrabar, quod ipsum quando non accidit (festinanter enim, et eo tempore properante Clemente scripsisti, ut mihi mirum non sit, te, de eo quod mihi pollicitus esses, fugisse tum scribere) fac, si me amas, ut ex literis tuis, liber is nobis primo quoque tempore curetur . . .

Chr. Longolii Epistolarum libri IIII. Bas. 1558 (ed. Flor. 1524 f. 143) ep. IV, 19 (cf. ep. I, 2).

Andreas Asulanus Ioanni Baptistae Opizoni patritio Papiensi medicoque praestantissimo:

. . . Et cum multa molesta et gravia, ut evenire solet magna audentibus, occurrerent: Hippocratis primum omnia quae non sine labore summo haberi potuere monumenta, emisimus: tum vero Galenum pene integrum ab inferis excitavimus: in quo restituendo tantum tibi laboris et vigiliarum impensum est, uti me saepe desperatio coepti subiret operis . . . Atque hunc quidem quintum τόπον tibi dicamus uni merilissimo: siquidem tuus est Galenus, etiam libra et aere, quod aiunt, et mancupio: tibi enim ille libertatem debet uni: tibi vitam, tibi dignitatem restitutam acceptam feret . . . Sed quando tu unus velut Imperator, bellum hoc patrare tam difficile et arduum non poteras, et grati est animi fateri cui debeas: agent etiam gratias graeci latinique restituti Galeni Clementi, et Odoardo [Wottono], et Roseo Britannis, qui te veluti Centuriones acerrimi in victoria hac consequenda plurimum adiuvere: sed nec Lupsetum in hoc munere contempseris, qui omnibus elaboravit nervis, ut, quatenus fieri posset, laboranti tibi veluti Atlanti, dum Axem

humero torques, tanquam alter Hercules successerit: sed nec Georgius Agricola non parvam laudem est meritus, nam et ipse in emendando Galeno nihil sibi ad industriam et laborem reliqui fecit, ut honestissima tandem provincia et optimo Imperatore, et strenuis maxime militibus dextro, quod aiunt, Hercule sit confecta. Bene vale, Asulanorum tuorum memor, et Aetium ac Paulum, reliquosque medicos brevi post expectato.

Ante t. V Opp. Galeni ed. Ven. Ald. 1525 (t. I s. l. e. a., II et III Ven. in aed. Ald. et Andreae Asulani soceri Mense Aprili 1525, IV Ven. (etc. ut antea) . . . Mense Augusto 1525, V. s. l. e. a. — Hippocratis opp. mense Maio 1526).

Ioannis Caii Britanni de Libris propriis liber unus. Ad Thomam Hatcherum. Lond. 1570.

. . . *Postquam in Britanniam venerim (ex Italia rediens 1544, cf. Cooper Ath. Cant. I, 312—17) nactus sum aliud exemplar (Galeni), περὶ ἐγχειρήσεων ἀνατομικῶν Ioannis Clementis Angli, probi viri et singularis medici, et alterum Thomae Linacri, hominis praecellentis iudicii, qui inter multa praeclara opera Collegium Medicorum Londini anno Domini 1520 instituit . . .*

p. 142 ed. S. Jebb (Lond. 1729 cum I. Caii de Canibus Britannicis aliisque opusc.).

. . . *Huius τῶν ὄγεινῶν (Galeni) castigandi occasio haec fuit . . . Mendis enim scatebant omnia. Quocirca conquisitis undique exemplaribus manuscriptis non solum Italicis (i. e. cum in Italia eram 1539—44) sed et Anglicis cum reverteram (ex quibus duo porrexerunt Ioannes Clemens et Georgius Owenus clariss. medici) studuimus emendare, quoad eius fieri potuit, diligenter omnia . . . Perfectos igitur iam tandem libros, et ascriptos commentarios, Ioanni Oporino Basiliensi ty-*

pographo imprimendos dedi anno Domini 1563. additis Galeni libris ad Thrasybulum, et de parva sphaera Graecis . . . Adiunximus etiam Galeni librum περὶ χυμῶν . . . Praefiximus epistolam ad dominam Annam, illustris viri domini Nicolai Bacon, magni sigilli Angliae custodis uxorem, foeminam Graece et latine doctissimam, Cocinae familiae literatissimae sobolem, cuius familiae et mares et foeminae omnes conferri possunt hodie cum laudatissima illa Thomae Mori familia quae olim fuit: cuius etiam fecimus mentionem, non omissa recorde literarum eruditissimae nuper reginae nostrae Mariae, et praesentis Elizabethae, claraeque Mildredae Ceciliū**, Margaretaeque Ioannis Clementis coniugis, et Gulielmi Roperi uxoris Margaretae, aliarumque foeminarum illustrium tum nostrae memoriae, tum superiorum temporum in Britannia . . .*

ibid. p. 156—159.

. . . At libellum περὶ πιστάνης Graecum ad vetustum codicem manuscriptum non solum castigavimus, sed etiam integrum fecimus, cum prius esset factus lucerna mutilus, dormitantia eius qui Aldino praelo tum praefuerat, uti Io. Clemens Anglus, eximius plane medicus, et omnibus Graecorum Latinorumque ornamentis decoratus, qui per ea tempora Venetiis apud Aldum egit, certa fide nobis retulit. Dormitante enim illo, candela in exemplar cecidit, et combussit. Hos

* *Quinque sciunt natae coniungere Graeca Latinis* sec. epitaphium Antonii Coci (Cooke) Cantabrigiense ap. Cooper Ath. Cant. I, 352.

** *quae haud aliter Graece intelligit et loquitur quam Anglice*, ut ait Roger Ascham in epist. a. 1550 scripta (Works. Lond. 1865 t. I p. 228).

*Basileae excudit Io. Oporinus anno a Christo nato
1557 . . .*

ibid. p. 173 (cf. Galen. ed. Ald. t. II, 2, f. 105^a-b).

Principum, ac illustrium aliquot et eruditorum in Anglia vi-
rorum, Encomia, Trophaea, Genethliaca et Epithalamia.
A Ioanne Lelando Antiquario conscripta. Lond. 1589.

Instauratio bonarum literarum.

Ecce renascentis doctrinae gloria floret,

Linguarum floret cognitioque trium.

Migrat in Italiam Graecus thesaurus, et artes

Se reparaturum praedicat usque bonas.

Excolit eloquii vivos Hispania fontes,

Gallia nunc studiis tota dicata nitet.

Nutrit honorifice doctos Germania multos,

Quorum sunt orbi nomina nota probe.

Ingeniorum altricis et nostra Britannia, Phraeum,

Tiptotum, Viduum, Flaminiumque tulit.

Lumina doctrinae, Grocinus deinde secutus,

Sellingus, Linacer, Latimarusque pius,

Dunstallus Phoenix, Stocleius atque Coletus,

Lilius et Paceus, festa corona virum.

Omnes Italiam petierunt sidere fausto:

Et nituit Latiis Musa Britannia scholis.

Omnes inque suam patriam rediere disertis,

Secum thesauros et retulere suos:

Nempe antiquorum scripta exemplaria passim

Graecorum, aeternas quae meruere cedros.

Vivat doctorum felix industria, per quam

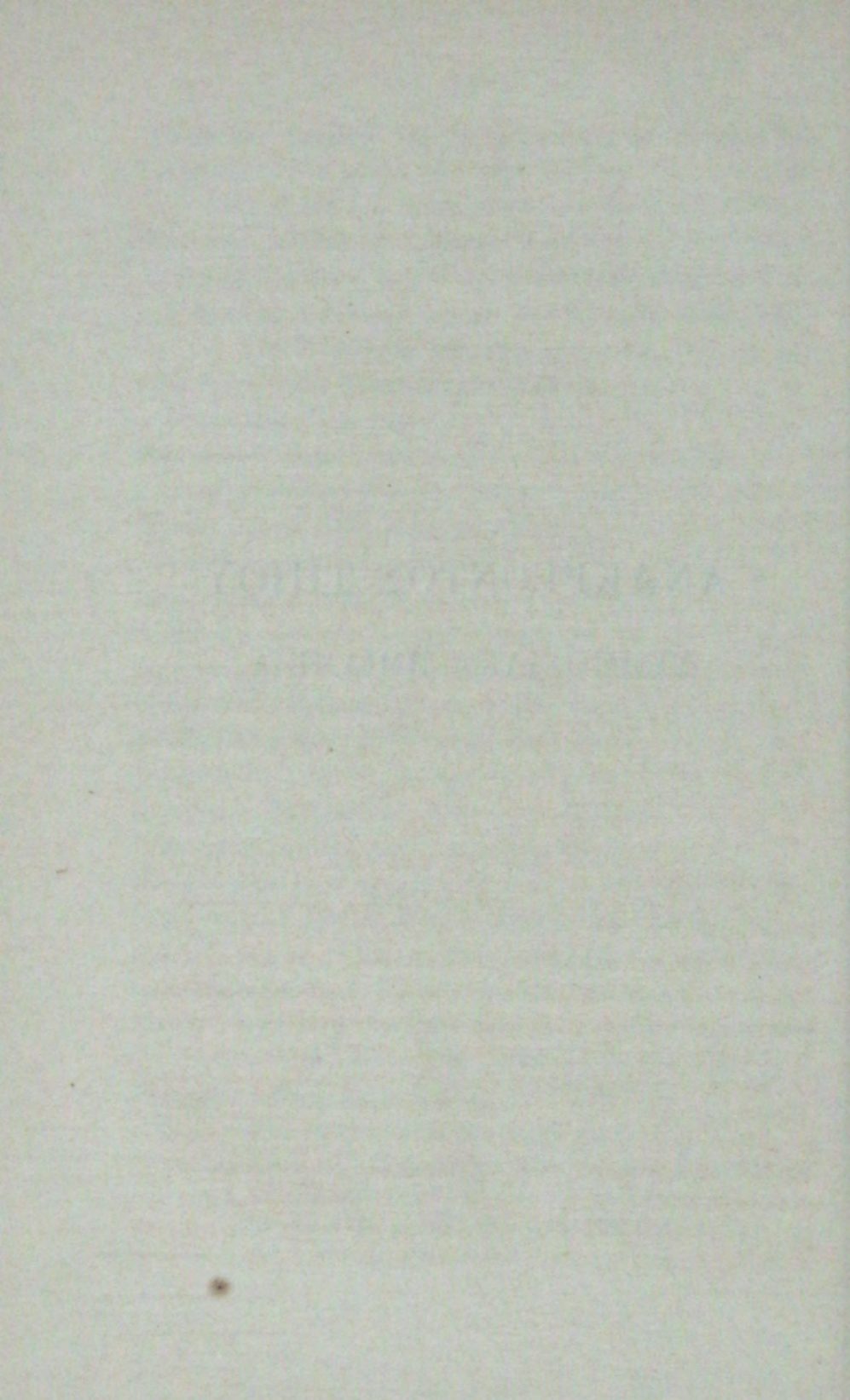
Lux, pulsis tenebris, reddita clara nitet.

p. 137 Lond. 1774 (I. Lelandi Collectanea cum Tho. Hearnii
praef. etc. Ed. alt. Vol. V. cf. Leland. ap. Tanner Bibl. Brit.

Hib. L. 1748 p. 287. 337. 365. 598. 715. 735).

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ΗΜΙΑΜΒΙΑ.

1. Ἄνακρέων ἰδῶν με
 ὁ Τῆιος μελωδὸς
 ὄναρ λέγων προσεῖπεν,
 4 κἀγὼ δραμῶν πρὸς αὐτὸν
 περιπλάκην φιλήσας.
 γέρον μὲν ἦν, καλὸς δέ,
 [καλὸς δὲ καὶ φίλευνος.]
 8 τὸ χεῖλος ὤξεν οἴνου,
 τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
 Ἔρωσ ἐχειραγῶγει.
 ὁ δ' ἐξελὼν καρῆνου
 12 ἐμοὶ στέφος δίδωσι·
 τὸ δ' ὡς Ἄνακρέοντος.
 ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
 ἐδησάμην μετώπῳ·
 16 καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
 ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

1. Scriptura codicis: 2 μελωιδὸς. — 3 προσεῖπεν i. e. προσεῖπεν et corr. προσεῖπον (correxerat Stephanus iam inter scribendum in ipso apographo, ubi προσεῖπεν). — 4 καγω. — 5 περὶ πλάκην. — 7 καλὸσδὲ (sic). — 8 ὤξεν. — 13 ὡς.

Stephanus in editionem suam (cui titulum ipse fecit Ἄνακρέοντος Τῆτου μέλη: nam in apographo eius idem est qui in codice) hoc carmen non recepit, postea tamen a. 1560 post Pindari et cet. octo lyricorum carmina (repetita a. 1566. 1586 et a Paulo Steph. 1600) et ipsum primus edidit (p. 406 una cum carmine sexto Iuliani Aegyptii. Ex lib. VII. Anthologiae epigr.' p. 408) tamquam 'Incerti autoris de Anacreonte'. qui eo usus

τοῦ αὐτοῦ βασιλικόν.

2. Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
 φονίης ἀνευθε χορδῆς,
 φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
 4 φέρε μοι νόμους κεράσσω,
 μεθύων ὅπως χορεύσω,

est Is. Casaubonus in Animadvers. ad Athen. Lugd. 1600. p. 603, licet ipsius Henrici gener (a. 1598 mortui), originem ignoravit (cf. Anecd. Gr. 1, 15). ceterum, cum propter versicolorum imparem numerum unus certe alienus censeatur, eicio septimum ad sententiam etiam ineptissime intrusum (καλός γε scripsit Casaub.): certa enim ἡμιαμβίων paria hae sibi cantilenae volunt.

2. Codex in margine dextra (i. e. ad v. 2 continuo post vocem χορδῆς) τ̄ αὐτον βασιλι^ξ = βασιλικ.. i. e. τοῦ αὐτοῦ βασιλικ(όν) scil. βασιλικὸν ῥάδιον, nec vero, ut mavult Spalletti p. XVIII βασιλικ(ῶς), quod si autem credideris cum verbis τοῦ αὐτοῦ coaluisse glossam ad v. 2 φονίης (le-

gitur enim... χορδῆς τ̄ αὐτον βασιλι^ξ ✱) i. e. βασιλικ(ῆς) (vel ἠρωικῆς) vel ad v. 3 θεσμῶν i. e. βασιλικῶν signo quo ad textum verba in margine apposita vulgo referantur, hic ut et infra saepe, a scriba neglecto: huic quidem opinioni illud maxime obstare scias quod tales notae nusquam alibi in margine occurrunt, utpote qui correcturas exhibeat, non adnotationes. procul ergo Basilius ille poeta novellus, quem notissimum in scribendis potissimum adiectivis in -ικός desinentibus compendium (scil. *u* = *κ* suprapositum) ignorantes ex hoc loco effinxerunt qui, quod principium est philologiae, legere nescierunt Brunck Levesque et ceteri. certe enim si — quod non est — significatum fuisset poetae alicuius nomen proprium, esset non Basilii sed Basilici (Suid. Βασιλικὸς σοφιστής . . .). Stephanus in apographo titulum omisit.

2 φο≡νίης cum ras. cod. (φονίης ante ras. ut videtur).

ὑπὸ σῶφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
8 τὸ παροίνιον βοήσω.
[δότε μοι λύρην Ὀμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.]

3 (2^b). Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μουσῆς
[φιλοπαίγμονες δὲ βάνκαι
4 ἔτεροπνόους ἐναύλους].
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἰλαράς τε καὶ γελώσας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
8 γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

9 et 10 om. Steph. (in apographo etiam). ad eiusdem carminis initium qui ad tertium transiret errore rediit librarius.

3 (2^b). 3—4 (in utraque marg. et sin. ante v. 3 et dextra post v. 4 ✕) aliunde huc traiecti, corrupti (ἔτεροπνόους ἐν αὐλοῖς Faber). — ἔτεροπνόους cum solenni corruptelae vel correcturae signo ÷, et in margine: ἔτεροπόρους (ἔτεροπόρῳ) [non ἔτεροπιρ ut vel male scripsit vel inepte legit Lev. p. 483. est enim ἔτεροπορ cum solenni terminationis οὐς compendio]. — 6 ἰλαράσι cod. — 7. ἂν δύναιτο (errore scriptoris pro ἂν δύνηται, quod est infra 16, 8. cf. Mehlhorn p. 104).

Stephanus hoc carmen vel carminis fragmentum addito in locum tituli ἄλλο (quod iam in apographi margine tempore manuque seriore adscripserat) discrevit a praecedente, quocum cohaeret et in apographo et in codice: nam librarii negligentia hic factum est ut non appositum sint quibus vulgo utitur asterisci illi, qui uniuscuiusque carminis et initium significant et exitum. [fallitur Mehlhorn qui Stephaniano secundo hoc in codice adiungi scripsit p. 104.]

τοῦ αὐτοῦ εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

- 4 (3). Τὸν ἄργυρον τορεύων
Ἕφαιστέ μοι ποιήσον
πανοπλίαν μὲν οὐχί·
4 τί γὰρ μάχαισι κάμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ
8 μῆτ' ἄστρα μῆθ' ἄμαξαν,
μὴ στυγνὸν ὠρίωνα·
τί πλειάδων μέλει μοι,
τί γὰρ καλοῦ βοώτου;
12 ποιήσον ἀμπέλους μοι
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν
καὶ μαινάδας τρυγώσας,
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
16 [ληνοβάτας] πατοῦντας,
[τοὺς σατύρους γελῶντας]
καὶ χρυσοῦς [τοὺς ἔρωτας
καὶ Κυθέρην γελῶσαν]
20 ὁμοῦ καλῶ Λυαίῳ,
Ἕρωτα [κ' Ἀφροδίτην].

4 (3). Titulus in margine.

2 ἤφαιστε μοι. — 8. μῆτ' ἄστρα. μῆθ' ἀμαξαν (leni spir. pro aspero, ut in multis solet cod. Pal.). — 10 πλειάδων. — 14 τρυγώσας (cum ras. ut sit *v* pro *ω*). — 16 ληνοβάτας cod. — 18 χρυσοῦς. — 21 ἀφροδίτη (sic. cf. 14, 26).

Stephanus qui in apographo primos tantum versus quattuor descripserat cum nota hac: καὶ τὰ ἐξῆς, in editione dedit Gellii lectionem (19, 9) in variis exemplaribus variam: 1 τορεύ-

ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον τοῦ αὐτοῦ
Ἀνακρέοντος.

5 (4). Καλλιτέχνα, τόρευσον
ἕαρος κύπελλον· ἦδη

σας. — 3 πανοπλίας [vel -πλίαν ut Steph.] — 6 βάθυνον. — 7 κατ' αὐτό [vel καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό, ut Steph. in nota p. 69]. — 8 ἀμάξας [vel μὴδ' ἀμάξας St.] — 9 om. [habet St.]. — 10. 11 τί π. μ. μ. τί δ' ἀστέρως βοώτεω [vel ut Steph. τί πλειάδεσσι κάμοι, τί δ' ἀστρασι βοώτεω]. — 13 [vel κατ' αὐτό St.] — pro 14—19: καὶ χρυσέους πατοῦντας. — 21 Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον.

In Anthologia Cephalae (ex qua etiam Planudes) idem carmen sine inscriptione (Jacobs comm. p. 666) habetur sic (Cod. Pal. XI 48) post alterum (47) ἀνακρέοντος: 1 τορεύσας. — 3. 4. om. — 6 βάθυνον. — 8 μὴδ' ἀστρα μὴ ἀμάξας (sic sine spir. Paulssen p. 71. μὴδ' ἀμάξας Plan. ed. Flor.). — 10. 11 om. — pro 12—21: ἀλλ' ἀμπέλους χλωώσας καὶ βότρνας γελῶντας σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ. — Versus 16—20 recentissimorum hominum interpolatione et qui metrum non servarent quasi anaclomenos addentes (— ∪ ∪ — | ∪ — ∪) sine metro ex uno illo Gellii καὶ χρυσέους πατοῦντας ficti sunt: ita ut verus huius carminis textus, idem fere qui Gellii versiculos quosdam nunc omittentis, fuerit talis:

Τὸν ἄργυρον τορεύσας πανοπλίαν μὲν οὐχί· ποτήριον δὲ κοῖλον ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ μὴ στυννὸν ὄριονα· τί τ' ἄρ' καλοῦ βοώτου; καὶ βότρνας κατ' αὐτῶν ποίει δὲ ληνὸν οἴνου ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ	Ἐφαιστέ μοι ποίησον τί γὰρ μάχαισι κάμοι; ὅσον δύνῃ βαθύνας. μὴδ' ἀστρα μὴδ' ἀμάξαν, τί πλειάδων μέλει μοι, ποίησον ἀμπέλους μοι, καὶ μαινάδας τρυγώσας, καὶ χρυσέους πατοῦντας Ἐρωτα καὶ Βάθυλλον. ~
--	---

5 (4). 1 καλλιτέχνα (i. e. καλητέχνα) non ut et in apographo et in editione scripsit Steph. καλή τέχνα) et in marg. κάλλι | τέχνα acc. nunc evanescente (inde Stephanus in nota 'Legitur et καλλιτέχνα'). — 2 ἦδη: sic etiam Steph. in

- τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ
 4 ῥόδα φέρουσιν ὄραι.
 ἀργύρεον δ' ἀπλώσας
 ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
 τῶν τελετῶν παραινῶ
 8 μὴ ξένον μοι τορεύσης
 μὴ φευκτὸν ἱστόρημα,
 μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
 Βάκχον Εὐῖον ἡμῖν.
 12 μύστις νάματος ἢ Κύπρις
 ὑμεναίους κροτοῦσα
 χάρασσ' Ἐρωτας ἀνόπλους
 καὶ Χάριτας γελώσας,
 16 ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον
 εὐβότρουον κομῶσαν
 σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς
 ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρειν.

apogr., sed posteriore tempore et atramento diverso adscripsit coniecturam ἣδὲν quam recepit. atque sic fere semper factum est in sequentibus ubi cum editio eius discrepet a cod. Pal., consentiat cum codice apographum. — 4 ῥόδα^α (sc. ῥόδα quod corrigitur in ῥόδον) φέρουσαν ὄρην (corr. Bergk, cf. Io. Gaz. 5, 17B). — 5 ἄργύρεον et in marg. ἄργυρέων μοι (sic, non μῆ) δ' ἀπλώσας. — 7 παρ' αἰνῶ. — 9 ἱστόρημα (i. e. ιστορημα corr.). — 13 ὑμεναίους κροτοῦσα (i. e. nuptias confans) ego: ὑμεναίοις κροτῶσα cod. (κροτοῦσα ed. Steph.). — 18 εὐπρεπῆ^{ῆς} (-πῆ): comp. -αι etiam pro ε ponitur, sicut ipsum ε pro αι et scribitur et legitur, cf. Paulssen ad 7, 379. coll. 7, 160, 265 etc. eodem plane modo comp. ἦν (ἠ) et pro -ιν et -ειν (infinitivis maxime) male apponitur. item quod superscripsit corrector compendium -ης pro -εις quoque, ut hoc loco, sed raro ponitur (P. ad 7, 521) et pro -ις. — 19 ἂν μῆ sine acc. ut saepe. — ἀθύρει^ῆ (fort. scr. ἀθύρειν).

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.

6 (5). Στέφος πλέκων ποθ' εὐρον
 ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα,
 καὶ τῶν πτερῶν κατασχῶν
 4 ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον,
 λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν·
 καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
 πτεροῖσι γαργαλίζει.

Carmen recens immensurabile (cf. Faber ed. 1680 p. 150, Mehlhorn p. 44) saeculi decimi.

6 (5). Titulus bis idem et in textu et in margine.

1 πόν' εὐρον neglecto spiritu, ut saepissime per totum hoc Anthologiae exemplar. cf. 5, 3. neque unquam fere accentu caret πόν' (ποτέ) apud scriptorem (vel scriptores) codicis Palatini, cf. Paulssen p. 51 (ad VIII, 156) et p. 53 (ad IX, 10) et in his carminibus 17, 45. 22, 1 et 3. 28, 8 (ubi accentus corrigitur, non deletur. cf. Paulssen p. 76 ad Anth. XII, 230). 35, 1 etc. — 3 κατασχ. — 5 ἔπινον: sic codex (ut πῖς scribitur in Anth. 9, 519. 699 etc. 'ex more'), item Planudes in ed. pr. (sed in ed. Ald. 1503 ἔπιθον, typothetae ut videtur vitio pro ἔπινον). ἔπινον scr. Barnes.

Stephanus hoc carmen non recepit, utpote qui in Anthologia Planudea, cui idem inseritur ad finem libri VII, inscriptum videret *Ιούλιανου*: sic enim ex msto. simpliciter habet ed. princ. Ioannis Lascaris (Flor. 1494). Aldus autem (Ven. 1503), qui et alibi saepe ubi epigrammata sine auctoris titulo continuarentur, de suo addidit aut ἄλλο aut ἄδηλον aut ἀδέσποτον (sicut et ipse postea in sua ed. Stephanus), plenius scripsit *Ιούλιανου ἀπὸ ὑπάρχων αἰγυπτίου*. verum tamen inter plurima quae Iuliani Aegyptii (saec. VI in.) citantur epigrammata parum verisimile est hanc unam cantilenam Anacreonticam et certo quidem huius auctoris nomine inscriptam attulisse Agathiam, qui unus potuit: nec Cepha-

ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

7 (6). *Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·*
Ἀνακρέον, γέρον εἶ·
λαβῶν ἔσοπτρον ἄθρει
 4 *κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας,*
ψιλὸν δὲ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
εἶτ' εἰσὶν εἶτ' ἀπῆλθον
 8 *οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα*
ὡς τῶ γέροντι μᾶλλον

Iam enim nec eius in cod. Pal. editorem qui Anacreontis carminibus Anthologiam auxit, nedum ipsum Planudem 'veterum' horum (sic enim appellat index codicis Barberiniani) Anacreonteorum alium praeter Anacreontem auctorem novisse patet. et quae similiter se excipientes et in Planudea (I. II) et in Palatina (XI, 47. 48) inter media epigrammata exhibentur odae Anacr. *Οὔ μοι μέλει γύγαι* et *Τὸν ἄργυρον τορεύσας*, eae nomine plane carent apud Planudem, in Palatina autem inscribuntur *ἀνακρέοντος*. Iulianum igitur Anacreonteorum poetam ipsius puto Planudis errori deberi aliunde oculis aberrantis: etsi quod praecedit epigramma *ἄδηλον* (sine lemm. in ed. Flor.) Philodemo adscribatur in cod. Pal., ante id proximum Marco Argentario (*ἀδέσποτα* duo sunt quae ante hoc etc.) et ad alios etiam pertineant quae sequuntur. citat autem hoc fortasse carmen Servius ad Aen. I. 749: *Ἰβιβάβητ Ἀμωρεμ.* allusit ad convivium. sic Anacreon *Ἐρωτα πίνων* (fr. 163 B). nam cum satis sit frigidum illud *αὐτόν* v. 5, scriptum fuisse dixeris *λαβῶν δ'*, *Ἐρωτα πίνων*.

7 (6). In margine repetitur *εἰς ἑαυτόν*.

2 *ἀνακρέων* (-κρέον corr. ut in Anthol. 7, 29. 31. 33, ubi *ἀνάκρεον* duplici acc. sec. P. ad 7, 29. cf. 23. 27). — 3 *λαβῶν*. — 4 *οὐκέτ'* (cf. 13, 13. 17, 22. 24, 8 etc). — 8 *τὸ δὲ*, scil. libr. *τὸ δὲ*, corr. voluit *τόδε*. cf. 28, 11 (*τοῦτο δ'* Steph., iam in marg. apogr.).

πρέπει τὸ τερονὰ παίξειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν.

- 8 (7). Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγεω
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος
οὐδ' εἶλέ πῶ με ζῆλος
4 οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ'
ἔμοι μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην,
ἔμοι μέλει ῥόδοισιν
8 καταστέφειν κάρηνα'
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;
ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἔστιν,
12 καὶ πῦνε καὶ κύβευε
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος ἦν τις ἔλθῃ
λέγῃ σε μηδὲ πίνειν.

10. παίξ^α i. e. παίξειν, proprie παίζην: nam eodem compendio quod est ην (^α) in hoc codice scribitur infinitivus in -ειν, ut 17, 41. 37, 14. 55, 3. 13. cf. Bast p. 760 et supra ad 5, 18. idem adhibetur ubi est ην pro ιν (velut πάλιν, θεόγιν Anth. 7, 356. 509).

8 (7). Titulus in margine.

1 τᾶγύγον (in marg. γύγγο). — 2 σάρδεων. in notis Steph. 'potes . . . legere σαρδίων: nam utraque lectio reperitur' (sc. apud Pl. altera). — 3 οὐδ' εἶλε πῶ με. — 8 κατὰστέφειν (ut saepe, servato praepositionis accentu. cf. 1, 5. 5, 7). — 11 ἔτ' εὐδί' ἔστιν (quasi velit εὐδία, non εὔδια). — 15 λέγει σε μὴ δεῖ

εἰς ἑαυτὸν μεμεθυμένον.

- 9 (8). "Αφες με, τοὺς θεοὺς σοι,
 πιεῖν πιεῖν ἀμυστί·
 θέλω θέλω μανῆναι.
 4 ἐμαίνεται Ἐλκμαίων τε
 χῶ λευκόπους Ὀρέστης
 τὰς μητέρας κτανόντες·
 ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
 8 πιών δ' ἐρυθρὸν οἶνον
 θέλω θέλω μανῆναι.
 ἐμαίνεται Ἡρακλῆς πρὶν
 δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
 12 καὶ τόξον Ἰφίτειον·
 ἐμαίνεται πρὶν Αἴας
 μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 τὴν Ἐκτορος μάχαιραν·

(λέγη ed. Steph. qui in notis sic addit: 'Legendum videtur aut μηδὲ πίνειν aut μὴ "τι πίνειν").

Idem carmen (cuius auctor imitatus est Archilochum fr. 24) legebatur apud Cephalam (praecedens alterum illud Τὸν ἄργυρον τορεύσας), ex quo sic cod. Pal. (XI, 47) et Planudes (l. II): 1 γύγω (Pl. γύγαο). — 2 σαρδίων. — 3 οὐθ' αἰρέει με χρυσός (quae ex Planude recepit Stephanus, qui ait in notis 'Legitur et sic, οὐθ' εἰλέ πω με χρυσός' scil. in Pal., nisi quod erravit de ultimo verbo: nam in apogr. est ζῆλος). — 4 οὐκ ἀρνέω (quod postea ab ipso librario correctum est in αἰνέω, cf. Paulssen p. 71) τυράννοισ (sed Planudes οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ, ut supra). — 5 μύροισι. — 7 ῥόδοισι. — 10 οἶδε Plan. — 11—15 om.

9 (8). Titulus in margine.

5 χ' ὁ λ. — 6 κτανόντῃ. — 8 ἐρυθρὸν οἶνον (in marg. eadem manu λευκὸν οἶνον [non δὲ λευκὸν, ut Lev. p. 479]). — 10 ἐμαίνεται ἠρακλῆς (cf. 6, 1).

16 ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα.

10 (9).

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
4 θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθεν σευ
τὴν γλαῦσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθεριξῶ;
8 τί μευ καλῶν ὀνειρώων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα κηρινόν.

11 (10).

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει.

16 ἔχω (corr. St.). — 17 χαίτῃ i. e. χαίτες cum comp. -ες pro -αις [non χαῖται, ut compendio male intellecto scripsit Spalletti p. 22: idem φαρέτραν pro φαρέτρην. etiam Steph. legit χαῖται in apogr., sed in marg. postea ex conii. adscripsit χαίταις].

10 (9). Titulus bis repetitur idem et in textu et in margine.

2 λάλεν χελιδόν (corr. Steph. qui in apographo aliam coniecturam adscripserat λάλ' ὦ). — 3 ταρσά σεῦ τὰ (sic sine punctis quae add. Sp.). — 5 ἔνδοθεν σέ^{ου} (corrector qui maluit σου, non attigerat idem σευ supra in v. 3: voluit fortasse σοι). — 8 τί μεῦ. — 9 ὑπ' ὀρθρίαισι (praepositione seorsim scripta ut supra 8, 8. 1, 5 et saepe infra).

- ἐγὼ δέ οἱ παραστάς
4 πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
ὁ δ' εἶπε δωριάζων
λάβ' αὐτὸν ὀπόσου λῆς,
8 ὅπως ἂν ἐκμάθῃς νιν.
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης·
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτα.
12 δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρωσ, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
16 κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

εἰς ἄτιν τοῦ αὐτοῦ.

- 12 (11). Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄτιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
4 λέγουσιν ἐκμανῆναι,
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις

11 (10). 4 ἔφην σοι. — 5 τὸ τυχθὲν, sed in margine τὸ
τυχθὲν (inde Stephani nota: 'Legitur et τυχθέν'). — 8 ὅπως
... νιν (i. e. ὅπως ἂν ἐκμάθῃς πᾶν corr., ὅπως δ' ἂν ἐκμ.
πᾶν Fab.). — 11 παντορέκτα.^η — 13 δραχμῆ (sic cum lineola
sub α, non δραχμῆ).

12 (11). Titulum in textu positum in margine repetit ita:
εἰς ἄτιν i. e. εἰς τὸν ἄτιν.

3 οὔρεσι.

δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλου πιόντες ὕδωρ
8 μεμνηότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεῖς
καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης
12 θέλω θέλω μανῆναι.

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτα.

- 13 (12). Θέλω θέλω φιληῆσαι.
ἐπειθ' Ἔρωσ φιλεῖν με·
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
4 ἄβουλον, οὐκ ἐπέισθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην
μάχη με προῦκαλεῖτο.
8 κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
καὶ δοῦρα καὶ βοεῖην
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
12 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφρευγον.
ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' οἰστούς,
ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν

13 (12). Titulus in margine repetitur: εἰς ἔρωτα.

2 ἐπειθ' ἔρωσ φιλεῖ με (corr. Steph.). — 4 ἐπίσθην (i. e. ἐπίσθην et deinde ἐπέισθην). — 6 χρυσίην (corr. Steph. qui in apogr. χρυσείην scripserat). — 10 βοεῖην (i. e. βοῖην corr.). — 13 οὐκέτ' εἶχ' οἰστούς (i. e. οἰστούς, cf. 10). — 14 εἶτ' ἑαυτὸν.

ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
16 μέσος δὲ καρδίας μευ
ἔδυνε καὶ μ' ἔλυσεν.
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ λάβω μιν ἔξω,
20 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἔρωτας.

14 (13). *Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν*
4 *τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἔξ' Ἀθηναίων*
8 *ἔρωτας εἴκοσιν θῆς
καὶ πεντεκαίδεκα ἄλλους.
ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
θῆς ὀρμάθους ἐρώτων·*
12 *Ἀχαΐης γὰρ ἔστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι*

15 εἰς (cf. Peerlk.): ὡς Pauw. — 16 καρδίας μεῦ (corr. Steph.). — 18 βοείην. — 19 τ. γ. βάλομεν (corr. ego, βαλώμεθ' Steph.).

14 (13). Titulus in textu talis: ἄλλο τοῦ αὐτοῦ, at in margine quem posui: neque vero εἰς ἔρωτα, ut Mehlh. p. 66.

2 κατ' εἰπεῖν. — 3 εἰ κυματῶδες (corr. Brunck auctore Davisio, iidem τὰ ν. 4). — 4 τὸ. — 6 ποῶ (ποιῶ scr. Steph. cf. ποεῖς Io. Gaz. 6, 17). — 9 πεντεκάδεκα i. e. πεντεκαίδεκα. — 11 ὀρμάθους (ut ἄμαξαν etc.) — 13 καλλιγύναικες (pro καλη, καλαὶ γ., ut corr. Steph.).

- καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
16 καὶ Καρίας Ῥόδου τε
 δισχιλίους ἔρωτας·
 τί φῆς; ἀεὶ κηρῶ θές·
 οὐπω Σύρους ἔλεξα,
20 οὐπω πόθους Κανώβου,
 οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
 Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
 Ἔρωσ ἐπορριάξει.
24 τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
 τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν
 ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

τοῦ αὐτοῦ εἰς περιστεράν.

- 15 (14). Ἐρασμίη πέλεια,
 πόθεν πόθεν πέτασσαι;

16 καρίην ῥόδον τε (corr. Steph.). — 18 τί φῆς ἀεὶ κηρῶ θείεις. ✕ et in extr. sin. marg. item correcturae signum ✕ sed sine correctura (corr. Baxter: ἐκηριώθης Bergk. coll. Hesych. s. v.). — 21 ἅπαντ'. — 22 κρήτης et in sin. marg. ante v. 21 sine signo quod tamen fort. recisum est (cum ipsa cauda litt. ρ, cuius tamen cernitur vestigium) δώμης (non ὁ ὄμης). et sic etiam Steph. apogr. plene in marg. reddit δώμης, scil. ex integro tum codice. — πόλέσσιν (sic, deleto altero accentu). — 24 ἀριθμεῖν (corr. Scal.). — 25 καὶ τῶν, ubi corr. voluit τὰ (non τὰς ut legit in apogr. Steph., qui in ed. τοὺς ἐκτός ἀν̄ Γ.). — 26 τῶν β. (corr. Brunck). — κῆνδῶν (sic cum solo spiritu).

15 (14). In margine repetitur: εἰς περιστεράν.

1 πέλειᾶ (πέλεια, corr. πέλια). — 2 πέτασαι (corr. Barnes).

- πόθεν μύρων τοσούτων
 4 ἐπ' ἠέρος θέουσα
 πνείεις τε καὶ ψεκάξεις;
 τίς ἐς τί σοι μέλει δέ;
 Ἄνακρέων μ' ἔπεμψε
 8 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 κρατοῦντα καὶ τύραννον.
 πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη
 12 λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
 ἐγὼ δ' Ἄνακρέοντι
 διακονῶ τοσαῦτα,
 καὶ νῦν ὄραξ ἐκείνου
 16 ἐπιστολὰς κομίζω.
 καὶ φησιν εὐθέως με
 ἐλευθέρην ποιήσειν·
 ἐγὼ δὲ κῆν ἀφῆ με,
 20 δούλη μενῶ παρ' αὐτῶ.
 τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς
 κὰν δένδροσιν καθίζειν
 24 φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

4 θεῶσα (θεασα, corr. θεουσα). — 5 πνίεις (i. e. πνείεις, ut supra 13, 4 ἐπίσθην cf. 13, 6. 25, 7. σιληνὸν 47, 4: contra pro ει βοίην 13, 10 et 18 et modo πέλια scripsit corrector. cf. 41, 5. 43, 14. ἑοδέης autem 15, 3 pro Ῥοδίης [ubi ε et ι commutantur] intelligendi error est, non scribendi). — 6 τίς ἔστι (sic) σοι μέλει δέ (quod litteris recte discretis, ἐς τί scribendo pro ἔστι emendavi). τίς εἶ; τί Brunck. — 11 πέπρακέ με κ. (corr. Tan. Faber). — 15 οἶας (Stephanus in notis p. 67: 'suspisor legendum ὄραξ', quod idem ὄραξ iam extat in marg. apogr.). — 17 καὶ φησίν. — 21 πέτασθαι (Steph. ed. πέτεσθαι). — 23 καὶ δένδροσι (κὰν Pauw.).

τὰ νῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ,
28 πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω
καὶ δεσπότην ἂν ἄβροις
32 πτεροῖσι συγκαλύψω·
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῶ
τῶ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
36 λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

τοῦ αὐτοῦ εἰς κόρην.

16 (15). Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
γράφε, ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
4 ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἶπω,

31 καὶ δεσπότην ἀνακρέοντῶ quod pro ἀνακρ = ἀνακρ
(ἀναβρ) cum compendio οἰς male lecto scriptum fuisse exi-
stimo: ἂν ἄβροις, ἂν ἄβροις. cf. Bast tab. I 6 ἀνακρ. Stephano
accusativus hic Ἀνακρέοντα videbatur ex scholio irrepsisse,

deesse ἔμοῖσι vel tale quid not. p. 68. — 32 ^{συσκιάσω} σὺν καλύψω. —
34 βαρβῆται (ubi " addidit corrector ut sit ἦ = ἰ).

16 (15). Titulus bis ponitur idem et in textu et in
margine.

3 ῥοδέης (Steph. qui not. p. 71 'Quid si Ῥοδίης hic legas',
iam in apogr. adscripsit ῥοδίης). — κοίρανε (κάρρανε scr.
Brunck auctore Lennepio).

- γράφε τὴν ἐμὴν ἐταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἀπαλάς τε καὶ μελαίνας·
8 ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
12 ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρουον δὲ μὴ μοι
διάκοπτε μήτε μίσγε,
ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
16 τὸ λεληθότως σύνοφρον
βλεφάρων ἴτυν κελαινὴν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποιήσον,
20 ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥίνα καὶ παρειὰς
ῥόδα τῶ γάλακτι μίξας,
24 γράψε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα,
τρυνφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
28 Χάριτες πέτοινο πάσαι.

11 πορφύραισι (corr. Barnes). — χαίταις (cum circumfl.). —
16 λεληθότος. — 17 κελαινην (compendio ^A pro ην suprascri-
pto, sine accentu). — 22 ῥίνας (corr. Steph.). — 23 τὸ (pro
τῶ, ut scripsit St., statim in apogr.). — 28 ⁺πέτωνται (non
πέτονται, ut male Lev. p. 478) et in margine ⁺πέτοινο (πέ-
τωνται igitur quod primum fuerat scriptor ipse mutavit in
ποτωνται, corrector in margine addidit πέτοινο).

στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
 ὑποπορφύροισι πέπλοις,
 διαφανέτω δὲ σαρκῶν
 32 ὀλίγον τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτὴν·
 τάχα, κηρέ, καὶ λαλήσεις.

εἰς νεώτερον βάθυλλον.

17 (16). Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
 τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
 λιπαρὰς κόμας ποιήσον,
 4 τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
 τὰ δ' ἐς ἄκρον ἠλιώσας·
 ἔλικας δ' ἐλευθέρους μοι
 πλοκάμων ἄτακτα συνθεῖς
 8 ἄφες, ὡς θέλουσι, κείσθαι.
 ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
 στεφέτω μέτωπον ὄφρῶς
 κυανωτέρη δρακόντων.
 12 μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω
 κεκερασμένον γαλήνη,
 τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἔλκων,
 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 16 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,

32 ἔλεγχον. — 33 ἀπέχει (ἄπεχε Pauw ut iam Steph. in marg. apogr.).

17 (16). 4—5 τὰς μὲν... τὰς δ' (corr. Steph.). — 6 ἔλικας. — 8 ὡς θέλωσι (ad ὡς θέλονσι quod ipse edidit [θέλωσι apogr.], haec notat Stephanus 'Legitur et θέλωσι': quasi non ipse mutasset). — 10 ὄφρῶς. — 14 ἀρεῶς (corr. ἄρηος). — ἔλκων (corr. Steph.). — 16 τίς (τίς, corr. τίς). — φοβεῖται (corr. Steph.).

- τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρέμῃται.
 ῥοδινὴν δ', ὅποια μῆλον,
 χνοῖην ποιεὶ παρειήν·
 20 ἐρύθημα δ' ὡς ἂν Αἰδοῦς,
 δύνασ' εἰ βαλεῖν, ποιήσον.
 τὸ δὲ χεῖλος οὐκ ἔτ' οἶδα
 τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις,
 24 ἀπαλὸν γέμον τε πειθοῦς·
 τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
 ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
 28 τὸν Ἀδώνιδος παρελθῶν
 ἐλεφάντινος τράχηλος.
 μεταμάξιον δὲ ποιεὶ
 διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
 32 Πολυδεύκεος δὲ μηροῦς
 Διονυσίην τε νηδύν·
 ἀπαλῶν δ' ὑπερθε μηρῶν,
 μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
 36 ἀφελῆ ποιήσον αἰδῶ
 Παφίην θέλουσαν ἤδη.
 φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,

17 τοῦ δ' ἀπ' (corr. Steph.). — κρέματα (κρεμάται corr. Steph., ego κρέμῃται). — 18 ῥοδινὴν (i. e. ῥοδινὴν, corr. ῥοδέην). — 20 ἐρύθημα (del. acc. supra ε). — 21 δύνασαι (corr. ego). — 22 οὐκέτ'. — 23 ποιήσεις. — 24 γέμον τὸ (corr. Steph.). — 25 κηρὸς (cf. 16, 34). — 27 μέγα (i. e. corr. μετα) et in marg. iterum μετὰ. — τὸ δ' ἀδώνιδος παρηλθῶν (-ῆλ) (corr. Salmasius). — 33 δὲ (τε Fab.). — νηδύν Spall., sed puncta subscripta non extant in codice. — 35 μῆρῶν τὸ πῦρ (sic, μαλερὸν τ. π. coni. quidam sec. Steph. in notis p. 76). — 36 αἰδῶ.

ὄτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
40 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μίσθον ὅσσον εἶπης.
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
44 καθελὼν ποίει Βάθυλλον·
ἦν δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθης,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον.

18 (17). Δότε μοι, δότ' ᾧ γυναῖκες
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ἀπὸ καύματος γὰρ ἦδη
4 προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ' ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους οἴοις πυκάζω·

39 ὄτι μοι (corr. Steph.). — 41 διδάσκην (per comp.). —

42 ὅσον (corr. Steph.). — 15 ἦν. — πότ' ἔλθης.
εἰς·έλλθ'

18 (17). Titulus duplex in textu codicis, quorum alter post ultimum praecedentis carminis versiculum lineam explet: ἄλλο τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικόν, alter sequentem incipit: τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον.

1 δότε γυναῖκες (corr. Steph.). — 3 ἀπὸ (sic, ὑπο ed. προδο Steph.). — 4 πυρωθεὶς (corr. προδοθεὶς). — 6 δ' οἴους (corr. Arnaldus). — πυκάζω cum *v* in ras. et supra corr. signo quod repetitur in marg. Stephanus in notis p. 70: 'Quidam legunt hic ὅπως πυκάζω et in ultimo versu τίνοι, interrogative. Legitur et σκεπάσω pro σκεπάζω'. idem ad v. 10 (1): 'Legitur et Βάθυλλε': quod recepit. quarum quidem lectionum prima et ultima coniecturae sunt aequalium et amicorum, non codicis neque Palatini scripturae in margine appositae neque

- τὰ μέτωπά μου ἴπικαίει.
 8 τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
 κραδίη τίνι σκεπάζω;
 (18) παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
 καθίσω· καλὸν τὸ δένδρον,
 12 ἀπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
 μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
 παρὰ δ' αὐτῶν ἐρεθίζει
 πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
 16 τίς ἂν οὖν ὄρῳν παρελθῶι
 καταγώγιον τοιοῦτο;

ἄλλο εἰς ἔρωτα τοῦ αὐτοῦ.

19. Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
 δήσασαι στεφάνοισι

alterius cuiusdam. cf. supra ad 17, 35 nota Stephani p. 76: 'quare sunt qui hic legant μαλερόν'. pro τίνι (v. 9) autem ipse in ed. mutaverat scribendo τινί, sicut v. 4 προποθεῖς illud et σίει δὲ χαίτας 12 etc. σκεπάσω denique ipsius Palatini est inter lineas correcti. — 7 μονῖικαίει. — 9 κραδίη τίνι σκεπάζω (κραδίη τινι scr. Steph. in apogr.). — 10 ante hunc versum novi carminis signum extat et in margine titulus hic: ἄλλο εἰς τὸν (εἰσ) αὐτόν. quod nihili esse vidit Mehlhorn p. 89 (non viderat Stephanus qui Palatinum sequitur). — 11 καθίσο (sine accentu) cum v. l. signo quod nudum in marg. (iuxta titulum) repetitur (corr. Salm., κάθισον ed. Steph.). — 12 χαίτας. — 12—13 cf. 31, 9. — 14 αὐτόν (corr. ego, αὐτῷ ed. Steph., αὐτῷ γ' ἐρ. Barnes). — 15 πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς (πειθοῦς scr. Steph. statim in apogr.). — 16 τίς ἂν οὖν i. e. τίς (ita corr. pro τίς) ἂν οὖν quod in margine clarius exponit eadem manus τίς ἂν οὖν. — cum v. 16—17 cf. fr. 62 Bergk.

τῷ Κάλλει παρέδωκαν·
 4 καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
 ζητεῖ λύτρα φέρουσα
 λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
 κὰν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
 8 οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
 δουλεύειν δεδίδακται.

ἄλλο.

20. Ἕδυμελὴς Ἀνακρέων,
 ἡδυμελὴς δὲ Σαπφῶ·
 Πινδαρικὸν τόδε μοι μέλος
 4 συγκεράσας τις ἐγγέοι.
 τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
 καὶ Διόνυσος ἔλθῶν
 καὶ Παφίη λιπαρόχροος
 8 καὐτὸς Ἔρωσ ἀν ἐκπιεῖν.

19. 8 ἐξέεισιν cum ī = ī supra ει scripto (corr. Steph.). — μένει (μενεῖ ed. Steph.).

20. Hoc carmen sicut primum, consulto omisit Stephanus (in apographo alia manus eademque quae ex Novem Lyricorum Stephani editione carminibus singulis addidit paginae numerum, huic adscriptit NB., ut etiam supra ad carm. 1 et 6): primus edidit Spalletti (cf. Lev. p. 489).

Titulus nullus: in margine ἄλλο.

2 σαπφῶ. — 3 (π. δέ τί μοι Hermann). — 4 τις. — 6 εἰσελθῶν (corr. G. Hermann symmetriae causa). — 7. ^{λι}παρόχροος et in marg. clarius repetitum λιπαρόχροος. — 8 καὶ αὐτὸς ἔρωσ κὰν ἐπίειν (ἐκπιεῖν Fischer, ἀν ἐκπιεῖν Hermann).

ἄλλο.

21. Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε' αὖ γῆν.
πίνει θάλασσαν ἀναύρους,
4 ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη·
τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

ἄλλο εἰς κόρην.

22. Ἡ Ταυτάλου ποτ' ἔστι
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπη
4 Πανδίονος χελιδῶν.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἶην,
ὅπως ἀεὶ βλέπης με·

21. Titulus nullus: in margine ἄλλο.

2 πίνει δένδρεα δ' αὐτήν (corr. Bergk, δὲ δένδρε' αὐτήν Steph. iam in marg. ap.). — 3 θάλασσα δ' αὖρας (corr. Brunck auctore Heskinio. cf. infra 31, 4). — 7 πιν^ε (sic, non πίν^ε cf. Paulss. ad V, 215 βαλλ^ε. scil. εἰ compendium non satis clare scriptum supra solvens duabus litteris repetit eadem manus).

22. Titulus bis idem in textu repetitur, et in fine praecedentis carminis lineam explens et huius initio.

1 πὸτ'. — 3 πὸτ'. — 4 χελιδῶν (ubi vult χελιδῶν, accentu quem gravem et in fine versuum scriptor ponit mutato ut saepe cf. 35, 9. 28, 16 etc.: nec recte Paulssen ad V, 263).

ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
8 ὅπως αἰεὶ φορῆς με.
ὔδαρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω·
μύρον, γύναι, γενοίμην,
12 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.
καὶ ταινίη δὲ μαστῶν
καὶ μάργαρον τραχήλω
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
16 μόνου ποσὶν πάτει με.

εἰς κιθάραν τοῦ αὐτοῦ.

23. Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμου ἄδειν,
ὁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
4 Ἔρωτα μούνον ἤχει.
ἤμειψα νεῦρα πρῶην
καὶ τὴν λύρην ἄπασαν·
κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
8 Ἡρακλέους, λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,

10 ὅπως σεῦ (corr. Steph.). — 11 μύρον sic dupl. acc. (acc. et fl.). — 12 ἀλείψω (corr. Brunck). — 13 ταινίη. — μαστῶν. — 14 μάργαρον². — 46 πάτει με (sic deleto ultimae circumflexo. πατεῖν με Steph. qui ita p. 70: 'nisi subaudias ὅστε, non procedet sensus'. itaque male in codice pro πάτει [πάτει Spall.] legerat πατεῖν et sic revera in textu habet apogr., cum nota 's. ὅστε').

23. 3 ἀβάρβιτος (corr. Mehlhorn. cf. 15, 34 etc.). — 7 ἦδον.

ἦρωες ἢ λύρη γὰρ
12 μόνους Ἔρωτας ἄδει.

ἄλλο ἐρωτικόν.

24. Φύσις κέρατα ταύροις,
ὄπλᾶς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδοκίην λαγωοῖς,
4 λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα,
8 γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν·
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
ἀντ' ἐγγέων ἀπάντων·
12 νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὔσα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα.

25. Σὺ μὲν, φίλη χελιδών,

11 ἔρωτες (sic etiam Steph. in apographo, qui in editione tacito correxit ἦρωες, cum non nisi notam vitii + apposuisset apographo).

24. 1 ταύροις (dupl. acc.). — 2 ὄπλᾶς (dupl. acc., fl. et corr. gr.). — 3 ποδοκίην (corr. Steph.). — 5 ἰχθοῖσι (non ἰχθοῖσι ut male scripsit Lev. p. 468, corr. Steph.). — νηκτόν. — 8 οὐκέτ' (cf. ad 7, 4). — 9 τί οὖν δίδωσι . κάλλος (sic. interpunctionem, quae rarissime sic additur in codice, cum Iacobsio mutavit Bergk).

25. 1 χελιδών (corr. χελιδόν, quod in textu est supra 10, 2. cf. 7, 2).

- ἔτησίῃ μολοῦσα
 θέρει πλέκεις καλιήν,
 4 χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
 ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
 Ἔρωσ δ' ἀεὶ πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλιήν.
 8 Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦνται,
 ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμήν,
 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη,
 βοή δὲ γίγνεται αἰεὶ
 12 κεχηνότων νεοττῶν.
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροῦς
 οἱ μείζονες τρέφουσιν,
 οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
 16 πάλιν κύουσιν ἄλλους.
 τί μῆχος οὖν γένηται;
 οὐ γὰρ σθένω τοσοῦτους
 Ἐρωτας ἐκβοῆσαι.

ἄλλο ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

26. Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,

2 ἐτισίῃ (corr. Steph.). — 4 εἰς (dupl. acc., gr. prius, deinde fl.). — 5 ἢ 'πι. — 6 πλέκει μεν (corr. Steph.). — 7 καρ-
 δίῃ (corr. Steph.). — καλιήν (i. e. καλειήν: cf. supra ad 15, 5).
 — 9 ἀκμήν. — 10 ὁ δ' ἡμῖν (sic dupl. acc., ac. et fl.) λεπτός
 (corr. Steph. nihil monens, nisi quod in marg. apographi pro-
 posuit 'λεπτός ἀπὸ τοῦ λέπειν q. hors de la coquille'). —
 11 γίγνεται (corr. Brunck). — ἀεὶ (corr. Steph.). — 19 ἐκβοῆσαι
 (ἐκσοβῆσαι Pauw, quod non magis convenit cum Nicet. Eug.
 V, 141 qui videtur falso legisse ἐκποῆσαι, ut Scal.).

ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς,
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
4 οὐχ ἵππος ὄλεσέν με,
οὐ πεζὸς οὐχὶ νῆες,
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ' ὀμμάτων με βάλλον.

27 (26^b). Ἐν ἰσχύοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν,
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
4 ἐγνώρισ' ἂν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρωῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
ἔχουσι γὰρ τι λεπτόν
8 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ἄλλο τοῦ αὐτοῦ εἰς βέλος.

28 (27). Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Αἰμυνίαις καμίνους
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἑρωίων
4 ἐπόει λαβὼν σίδηρον·

26. 2 αὐτάς. — 3 ἐμὰς. — 5 νῆες (circumfl. bis posito). —
7 με βάλλον (βαλὼν με ed Steph.).

Cohaeret cum hoc carmine sequens, asteriscis quasi unum
idemque esset neglectis, quem scriptoris errorem Stephanus
distinguendo correxit (iam in apographo).

27 (26^b). 3 τις. — 4 ἐγνώρισεν τ. (corr. ego).

28 (27). Titulus in margine tantum.

2 παραλιμνίαις (corr. Steph.). — 4 ἐπόει (sic).

- ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις
 μέλι τὸ γλυκὸν βαλοῦσα,
 ὁ δ' Ἔρωσ χολὴν ἔμισγεν.
 8 ὁ δ' Ἄρης ποτ', ἐξ αὐτῆς
 στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
 βέλος ἠντέλιζ' Ἔρωτος·
 ὁ δ' Ἔρωσ, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
 12 βαρὺ· πειράσας νοήσεις.
 ἔλαβεν βέλεμον Ἄρης·
 ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 ὁ δ' Ἄρης ἀναστενάξας,
 16 βαρὺ, φησὶν ἄρον αὐτό.
 ὁ δ' Ἔρωσ, ἔχ' αὐτό, φησὶν.

- 29 (27^b). Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
 χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
 χαλεπώτερον δὲ πάντων
 4 ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
 γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
 σοφίη, τρόπος πατεῖται.
 μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.

6 μέλι τὸ γλυκὸν λαβοῦσα (μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα Herm.
 cf. Brunck not. p. 128). — 7 ἔμισγε. — 8 ποτ'. — 10 ἠντέ-
 λιζ'. — 11 τοδ' ἐστίν (scil. libr. τὸ δ' ut 55, 4: corrector
 τόδ'). — 12 post hunc versum a scriptore ad alterum βαρὺ
 aberrante versus ultimus ὁ δ' ἔρωσ ἔχ' αὐτὸ φησὶν, qui bis
 nunc legitur, anticipando inseritur recte a Stephano eiectus. —
 16 ἄρον αὐτό.

Cum hoc iterum in cod. cohaeret sequens, a Stephano
 recte seiunctum (qui iam in apographo adscripsit graece τὰ
 λοιπὰ ἐστὶν ἄλλης ᾠδῆς).

- 29 (27^b). 4 ἀπὸ τυγχάνειν.

8 ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
 ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
 διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς·
 12 πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν·
 τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

τοῦ αὐτοῦ ὄναρ.

30 (28). Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
 πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
 ὁ δ' Ἔρωσ ἔχων μόλιβδον
 4 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
 ἐδίωκε καὶ κίχανεν.
 τί θέλει δ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
 δοκέω δ' ἔγωγε, πολλοῖς
 8 ἐν Ἐρωσί με πλακέντα
 διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
 ἐνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ἄλλο ἐρωτικόν.

31 (29). Ἐακινθίνη με ῥάβδῳ

30 (28). Titulus in margine.

6 τί θέλει τὸ δ' ὄναρ εἶναι (corr. Mehlhorn. cf. Brunck in notis ed. alt. Arg. 1786 p. 125 τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι: utrumque, sed omisso δ', iam in apogr. proposuit St.). — 9 διολισθάνειν (i. e. διολισθαίνειν ut scr. Steph. in apogr., adscr. διολισθανεῖν: corr. Baxter). — ἄλλοις (ἄλλους adscriptis apographo Steph., in editione oblitus. cf. Fischer in notis p. 172). — 10 ἐνὶ τῷδε (dupl. acc., ac. et fl., et ω correcto ex ο, ita ut prius fuerit τόδε).

31 (29). Titulus in margine (sic ἄλλο ἐρωτικῶ).

- χαλεπῶς Ἔρωσ ῥαπίζων
 ἐκέλευε συντροχάζειν.
 4 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων
 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
 τροχάοντα τεῖρεν ἰδρώς·
 κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρῖς
 8 ἀνέβαινε, κὰν ἀπέσβην.
 ὁ δ' Ἔρωσ μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν·
 σὺ γὰρ οὐ δύνη φιληῆσαι.

ἄλλο ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ.

- 32 (30). Ἐπὶ μυρσίαις τερεΐναις
 ἐπὶ λωτίαις τε ποίαις
 στορέσας θέλω προπίνειν.
 4 σὺ δ', Ἔρωσ, χιτῶνα δήσας
 ὑπὲρ ἀυχένος παπύρω
 μέθῃ μοι διακονοῦ.
 τροχὸς ἄρματος γὰρ οἶα

2 χαλεπὸς (corr. Steph.). — βαδίζων (corr. Brunck cf. Anacr. fr. 166B. ῥεραπισμένῳ νότῳ). — 5 τὲ. — 6 τροχάοντι πεῖρεν (τεῖρεν Salmas.). — ἰδρῶ i. e. ἰδρώς. — κὰν ἀπεσῶην (-σῶ pro -σῦ i. e. σβην sicut scr. Steph. statim in apographo).

32 (30). Titulus in textu est quem posui ultimam praecedentis carminis paginaeque lineam explens; iterum deinde ante sequentem in margine sin. ἄλλο, in dextra autem ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ᾠδάριον (ἐρωτικὸν τοῦ αὐτοῦ ᾠδῶ: —)

1 τερεΐναις (corr. Steph.). — 2 τὲ πόαις (corr. Steph.). — 4 ὁ δ' ἔρωσ (corr. ego propter v. 16). — 6 διακονεῖτο (corr. ego, -νειτω St. statim in apogr.). — 7 τροχὸς γὰρ ἄρματος (corr. Steph.).

- 8 βίωτος τρέχει κυλισθείς,
 ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
 κόνις ὀστέων λυθέντων.
 τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
 12 τί δὲ γῆ χέειν μάταια;
 ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
 16 πρὶν, Ἔρωσ, ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν
 ὑπὸ νερτέρων χορείας,
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ἄλλο.

- 33 (31). Μεσονυκτίοις ποθ' ὄραις,
 στρεφέτην ὅτ' ἄρκτος ἦδη
 κατὰ χεῖρα τὴν βοώτου.
 4 μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 κέεται κόπῳ δαμέντα.
 τότε Ἔρωσ ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 8 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει

12 γῆ καίειν (corr. Steph.). — 14 κρᾶτα. — 16 ἐκεῖ
 (dupl. acc., ac. pr., deinde fl.). — 17 χορείας (dupl. acc.,
 fl. pr., deinde ac.).

33 (31). Titulus nullus, in margine (interiore) ἄλλο.

1 πὸτ' ὄραις, ut solet cod. Pal. spiritu neglecto. — 2 στρε-
 φέτην ὅτ' (sic, στρέφεται ὅτ' ed. Stephanus, fort. στρέφετ'
 ἡμος, cf. Theocr. 24, 11. nisi dualis spectat ad ursae et manus
 versionem coniunctam). — ἄρκτος (sic, ἄρκτω d'Orville). —
 7 θυρέων (corr. Steph.).

- κατά μεν σχίσας ὄνειρους ;
 ὁ δ' Ἔρωσ, ἄνοιγε, φησίν·
 βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι,
 12 βρέχομαι δὲ κασέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθύ λύχρον ἄψας
 16 ἀνέφξα. καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ, φέρον δὲ τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἰστίην καθίξας
 20 παλάμαισι χειῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ' ἐπεὶ κρούος μεθῆκε,
 24 φέρε, φησί, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 τανύει δὲ καὶ με τύπτει
 28 μέσον ἤπαρ, ὥσπερ οἷστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,

9 κατα μεῦ σχίσεις (corr. Barnes et ante hunc Steph. in marg. apogr., sed idem in ed. σχίζεις). — 11 φοβῆσαι (corr. Steph.). — 15 ἄψας. — 17 εἰσόρῶ (corr. Steph.). — φέροντα τόξον (corr. Steph. in notis p. 66 ut iam in m. apogr.). — 18 πτέρυγαστέ. — 19 καθίξας (a prima quidem ut videtur manu corrigitur καθίξας). — 20 παλάμας καὶ χειῖρας (corr. Steph. cf. Mehlhorn in notis p. 128, qui voluit καθίξα [καθίσα Bergk] παλάμαις τε χ.). — 24 πειράσωμ^{εν} (pr. m. πειράσομαι, deinde o litt. aucta in ω, supra eadem manus posuit εν: πειράσωμεν). — 25 ἔστι μοι (corr. Steph. in notis p. 66 cf. v. 31). — 29 ἄλλεται.

ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβές μὲν ἦν μοι,
32 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

ἄλλο . εἰς τέττιγα ῥάδιον.

34 (32). Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκῶς
4 βασιλεὺς ὅπως αἰείδεις.
σὰ γὰρ ἐστὶ κεῖνα πάντα,
ὀπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
ὀπόσ' αὖ φέρουσιν ὕλαι·
8 σὺ δὲ φίλτατος γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων,
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,

30 σὺ . . χάρηθι (sic, unius litterae spatio in membranae lacuna deleta et syllaba αρ in plica eius obscurata: eandem lacunam habuit et explevit Stephanus qui συγχάρηθι statim in apogr.) i. e. σὺν χάρηθι. — 31 μὲν ἐμοί (corr. ego, Steph. μὲν ἐστὶ). — 32 καρδίαν (mutavit Steph.).

34 (32). Titulus in ext. marg. praeter ἄλλο quod est in interiore et sinistra.

4 αἰείδεις. — 5 καινὰ (corr. Steph). — 7 κοπόσα (i. e. quod scripsit Stephanus χόπόσα pro χῶπόσα, neglecto spiritu ut solet) φέρουσιν ὄραι (i. e. ὄραι et corr. υλαι. Steph. qui in textu apographi scripsit ὄραι ὕλαι, in ed. dedit ὄραι, sed in vers. lat. 'quod sylva cunque profert'. de versu Herm. El. p. 483. ego ὀπόσ' αὖ) — 8 φιλίαγεωργῶν (corr. ego. nam φιλία fort. pro φιλτα, φιλτ.^α cf. Bast p. 790. φίλιος Steph. in marg. apogr., sed in ed. retinuit φιλία, φίλος εἰ Faber, φίλιος εἰ γ. Herm.).

- θέρεος γλυκὺς προφήτης.
 12 φιλέουσι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει,
 16 σοφὴ γηγενές, φίλυμνε·
 ἀπαθής δ', ἀναιμιόσαρκος
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

ἄλλο εἰς ἔρωτα.

- 35 (33). Ἔρωσ ποτ' ἐν ῥόδοισι
 κοιμωμένην μέλιτταν
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
 4 τὸν δάκτυλον παταχθεῖς.
 δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς
 τὰς χεῖρας ὠλόλυξε
 πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην·

11 προφή^{ης} (hic = φη^ς). — 14 οἴμην et in marg. ✕ sine
 correctura (corr. voluit fortasse ἀοιδήν, ut Hesiod. op. 583 et
 scut. 396). cf. etiam ad v. 11 Hes. scut. 391. — 15 γέρας εὔ σε
 τηρεῖ et in marg. ÷ sine gl. (corr. Steph.). — 16 σοφὴ γηγενῆ
 φίλυμνε (corr. Steph. qui retinuit γηγενής. ego quidem con-
 iungo σοφὴ γηγενές, ut hoc sit pro substantivo). — 17 ἀπα-
 θής ἀναιμιόσαρκε (corr. ego, aliam interpungendi rationem
 secutus).

35 (33). Titulus in margine (sic: ἄλλο εἰς ἔρωτα).

2 πὸτ'. — 4 παταχθ^ῆ = παταχθής (pro -θεῖς). — 5. 6 τὰς
 χεῖρας ὠλόλυξε: δραμῶν δὲ καὶ πετασθεῖς [πρὸς τὴν etc. ubi
 cum Bergkio dextra laevis transmutavi. cf. Nicetas Eugenia-
 nus IV, 314. fort. scr. πετάσσας].

- 8 ὄλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
 ὄλωλα κάποθνήσκω·
 ὄφεις μ' ἔτυψε μικρὸς
 πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
 12 μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 ἦ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 πονεῖ τὸ τῆς μελίττης,
 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
 16 Ἔρωσ, ὅσους σὺ βάλλεις;

εἰς φιλάργυρον.

- 36 (34). Ὁ Πλοῦτος εἶ γε χρυσοῦ
 τὸ ζῆν βροτοῖς παρεῖχεν,
 ἔκαρτέρου φυλάττων,
 4 ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
 λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
 εἰ δ' οὐ μέ του πρίασθαι
 τὸ ζῆν ἔνεστι θνητόν,

8 $\overline{\mu\epsilon\rho}$ ($\mu\alpha\tilde{\iota}\tau\epsilon\rho$ St.). — 9 $\kappa\acute{\alpha}\pi\omicron$ θνήσκω. — 13 $\acute{\alpha}\delta'$ (α et η confundit librarius, ut mox iterum v. 14 et 38, 3. 36, 16. cf. 33, 32. 17, 17. item α et \omicron 23, 3. α pro η adscripsit corrector 39, 2. cf. Paulss. ad Anth. 7, 75. 6, 14. 70. 151. 180. 219. 240 etc. contra η pro α idem 11, 11. cf. Anth. 7, 24. 75 etc.). — τὰς μελίττας.

36 (34). Titulus in margine.

1 $\pi\lambda\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$ pro Plutone deus requiritur qui $\pi\alpha\rho\acute{\epsilon}\lambda\theta\eta$. — $\theta\eta\eta\tau\omicron\iota\varsigma$ ($\theta\eta\eta\tau\acute{\iota}$)
 2 $\pi\alpha\rho\epsilon\acute{\iota}\chi\epsilon$ βροτοῖς ($\beta\rho\sigma\tau\acute{\iota}$) corrector scil. ut metro satisfaceret adscripsit $\theta\eta\eta\tau\omicron\iota\varsigma$, ego verborum ordinem immutavi. — ($\pi\alpha\rho\eta\gamma\epsilon$ St. statim in textu apogr.). — 4 $\acute{\iota}\nu'$ $\alpha\sigma\theta\epsilon\nu\epsilon\acute{\iota}\nu$ ἐπέλῃ (corr. Steph.). — 6 $\epsilon\acute{\iota}$ δ' οὐν μὴ τὸ πρίασθαι (corr. ego, οὐ τί που Brunck). — 7 $\theta\eta\eta\tau\omicron\iota\varsigma$ (corr. ego).

- 8 τί καὶ μάτην στενάζω ;
τί καὶ γόους προπέμπω ;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με·
12 ἔμοι γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἠδὺν
ἔμοις φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
16 τελεῖν τὴν Ἀφροδίτην.

τοῦ αὐτοῦ ὄναρ.

- 37 (35). Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἀλιπορφύροις τάπησι
γεγανυμένος Λυαίῳ,
4 ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρομόν ὠκὺν ἐκτανύειν
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
8 ἀπαλώτεροι Λυαίου
δακέθυμά μοι λέγοντες

11 ὠφελεῖ (corr. Steph.). — 14 συν εἶναι. — 16 τὰν
ἀφροδίταν (cf. carm. rec. 60, 23).

Huius carminis sic transponendos esse versus putavit
Pauw: 7. 11. 10. 8. 9. 12 etc.

37 (35). Titulus in margine.

1 διανυκτῶν (corr. Steph.). — 2 ἀλιπορφύροις (cum
lineola subtus compositionem significante, ut in 14, 13 et
38, 14. 42, 2. 50, 11) τάπησι. cf. Anacr. fr. 138 B. ἀλιπόρφυρον
ῥέγος. — 4 ταρσ (i. e. ταρσων, non ταρσοῖς ut Steph. etc.).
— 5 (ἐκτανύειν cf. 33, 27. Mehlh. p. 141). — 6 παρ̄. — 7 ἐπ'
ἐκερτόμουν.

διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
 ἐθέλοντα δὴ φιληῖσαι
 12 φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες,
 μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

ἄλλο . τοῦ αὐτοῦ εἰς συμπόσιον.

38 (36). Ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον,
 ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον
 τὸν ἐφευρετὴν χορείας,
 4 τὸν ὄλας ποθοῦντα μολπίας,
 τὸν ὁμότροπον Ἐρώτων,
 τὸν ἐρώμενον Κυθήρης,
 δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
 8 δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
 δι' ὃν ἀμπαύεται λύπη,
 δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
 τὸ μὲν οὖν πόμ' ἂν κερασθῆν

10 ἐκεῖνας. — 11 ἐθέλοντι (corr. Steph.). — δὲ (corr. Mehlhorn auctore Zeunio). — 12 μοι (corr. Steph.). — 13 <μ>μεμονωμένος clare legitur in cod., licet ex parte in lacuna (quae respondet prioris paginae loco memorato 33, 30) sit μ illud initiale. — 14 καθευδην (-^Δεῦ).

38 (36). Tit. in textu, praeter ἄλλο quod in margine additur.

1 λιαρὸν πίωμεν (corr. Steph.). — 3 ἐφευρέταν (cf. ad 35, 13 et infra v. 9). — 5 ὁμότροπον ἐρώ^τ (i. e. ἐρώτ. = ἐρώτων, ut videtur). — 9 διὸν ἀμπαύεται λύπη (διὸν etiam 7). — 11 πῶμα κερασ^θ i. e. κερασθῆν (corr. ego).

- 12 ἀπαλοὶ φέρωσι παῖδες,
τότ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ·
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
16 τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί γάρ ἐστὶ σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
20 ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
· · · · ·
24 μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἰλαροὶ πίωμεν οἶνον,
28 ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

12 φέρουσι (corr. ego). — 13 τὸ δ' (corr. ego). —

14 ἀνεμοτρόπῳ^φ (cum copula falso loco posita pro ἀνεμοτρόπῳ). — 17 τί γάρ (postea γὰρ) ἔστι σοι κέρδος (τὸ add. Anna Fabri). — 18 ὀδυνώμενος (corr. Barnes auct. Aem. Porto). ceterum v. 17—18 bis extant in codice, et in fine paginae (684) et in initio sequentis (v. apographum Spall.), id quod saepe ita fieri in cod. Pal. notavit Paulssen ad Anth. VI, 321. — ante v. 23 unum excidisse versum vidit Barnes, punctis significavit Brunck. — 25 θέλουσι. — 26 ἐστίν. — 27 ἰλαροὶ.

Carmen recens et 'miserabile si quod aliud' (ut ait Faber), eiusdem sine dubio auctoris qui composuit carmen 52 (et fort. 40). a corrigendo iam Stephanus abstinuit.

ἄλλο . εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἑταιῖρον πρεσβύτην.

- 39 (37). φιλω̄ γέροντα τερπνόν,
 φιλω̄ νέον χορευτήν·
 ἂν δ' ὁ γέρον χορεύῃ,
 4 τρίχας γέρον μὲν ἔστιν,
 τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ἄλλο εἰς ἑαυτόν.

- 40 (38) Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην
 βιότου τρίβον ὀδεύειν,
 χρόνον ἔγνω ὃν παρῆλθον,
 4 ὃν δ' ἔχω δραμεῖν οὐκ οἶδα,
 μέθετέ με, φροντίδες·
 μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.

39 (37). ἄλλο in margine. ἔτ^ο (i. e. ἑταιρον) πρεσβ^υ cod. quod recte legit Spall. p. 46 ἑταιρον πρεσβυτην. male Paulssen p. 16 ad VI, 89: nam annexum illud ὅ ubique est αι (nunquam ε), nisi ubi αι errore ipse voluerit pro vero ε.

2 χορευτή^αν (correctorem secutus est Stephanus propter cetera in his carminibus Dorismi exempla). — 3 ἂν δ' ὁ γέρον (fort. ἂν δ' οὖν: ὄ pro ὄ = οὖν. Stephanus sic mutavit: γέρον δ' ὄταν).

40 (38) In margine repetitur: ἄλλο.

1 ἐτύχθην (ἐτεύχθην voluit corrector, contra quam 11, 5: non autem ἐτέχθην, quod legit Stephanus). — 3 ἔγνω. — 5 μεθετέμε (abest syllaba una). — 6 ἔστο^ω. — iuxta in margine post finem versus (5—6) et clausulam: ~ extat v. l. signum nudum x

Ceterum iam Stephanus ab omni correctura recte abstinuit.

πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
8 παίξω γελάσω χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Αναίου.

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔαρ ἦτοι καλοκέριν.

41 (39). Τὶ καλόν ἐστι βαδίξεν
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτήν ἠδυτάτην
4 ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλήμα τὸ βάκχειον ἰδεῖν,
χὺπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἀπαλὴν παῖδα κατέχων
Κύπριν ὄλην πνέουσαν.

τοῦ αὐτοῦ ἐρωτικὸν φθάρριον.

42 (40). Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας,

41 (39). ἦτοι καλοξ̄ i. e. καλο- cum compendio (litterae κ) solenni terminationum a κ incipientium (quod male legerunt καλλος Spall., καλος Lev. p. 488). est autem, ut habet index codicis Barberiniani εἰς καλοκέριν (cf. Stark qu. Anacr. p. 44) id est εἰς καλοκαίριον = ver. in margine repetitur εἰς τὸ ἔαρ: ~

1 τὶ καλόν (c. dupl. acc.) ἐστι (sic). — 5 κλήματ^ο βακχειον εἰδεῖν (βακχιον voluit corrector, sed reliquit εἰδεῖν [corr. εἶρειν?]. de ει et ι confusis cf. 15, 5. corr. Steph.). — 6 χὺπὸ. — 7 (κατέχειν Fischer, cf. Pauw. p. 242). — 8 deest syllaba una.

Carmen (sicut quod praecedit) recentissimum et neglecta syllabarum quantitate ametrum (ut carm. 4 cf. etiam de c. 40 et 49 Faber p. 150. 160. 161).

42 (40). 1 ποθέ^ωομεν. — 2 φιλοπαίγμονος.

- φιλέω δ' ὅταν γ' ἐφήβου
4 μετὰ συμπότου λυρίζω·
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
8 φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαικτόν,
φιλολοιδόροιο γλώττης
12 ἔφυγον βέλεμνα κοῦφα·
στυγέων μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαΐτας,
νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
16 ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φέρομι.

ἄλλο ἐρωτικὸν ᾠδάριον.

- 43 (41). Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
δοδίνους συναρμόσαντες
μεθύωμεν ἄβρᾶ γελῶντες.

3 ὅτ' ἄν (γε inserui cum Valp.). — 10 (in marg. apogr. Steph. e coniectura adscripsit φόνον). — δαικτόν (δαικτιήν Metarius, Pauw). — 11 φιλόλοιδόροισι γλ. (corr. Steph., iam in marg. apogr., φιλολοιδόρον δὲ Scal.). — 12 ἔφενγε β. (corr. ego, φεύγω Steph. in marg. apogr. sicut in ed.). — (κωφὰ coni. Valck.). — 13 στυγεω^N (ita N a prima manu superius addito). — νεοθηλαῖσιν (corr. Mehlhorn, νεοθηλέσ' T. Faber. — 17 φέρωμεν (corr. Pauw).

43 (41). In hoc nota Dorismum, littera α quinquies scripta pro η.

2 σὺν ἀρμόσαντες (ut solet). — 3 μεθύωμεν ἄβρᾶ.

- 4 ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύη,
8 ἄβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
στομάτων ἀδὺ πνεόντων
κατὰ πηκτίδων ἀθύρη
προχέων λίγειαν ὀμφάν.
12 ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
16 κῶμον μέτεισι χαίρων.

ἄλλο ὁμοίως ᾠδᾶριον.
εἰς τὸ ῥόδον.

44 (42). Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἑρώτων

4 κούρα (dupl. acc., fl. et deinde ac.). — 5 κατὰ κισσοῖσι (corr. Steph. in notis p. 67). — 7 χορεύ^ηει. — 8 ἀβροχαῖται δ' ἅμα κοῦροι (corr. St.). — 10 καταπικτίδων (coniuncta sine accentu praepositione, ut solet: velut supra 42, 14 καταδαῖτας). — ἀθύρειν (ubi litteram ν delere oblitus est qui mox scripsit προχέων). — 11 προχέειν (ceterum quod adnotat qui in textu scripsit ἀθύρων προχέει Stephanus p. 67: 'Legitur et . . . ἀθύρει προχέων' nihil est nisi haec ipsa correctoris Palatini lectio a Stephano perfecta). — 12 χρυσοχαίτας (cum dupl. acc., fl. et deinde ac.). — 14 καὶ τῆς καλῆς κυθηρείας (corr. κυθηρίας: cum ε, non η, ut male Lev. p. 471. μετὰ pro καὶ ego, κυθήρης St.). — 16 μεθίησι (corr. St.).

44 (42). Titulus alter, εἰς τὸ ῥ^δ, ponitur in margine.

1 ῥοδῶν.

- μίξωμεν Διονύσῳ
 τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
 4 κροτάφοισιν ἀρμόσαντες
 πίνωμεν ἄβρὰ γελῶντες.
 ῥόδον εἶαρος μέλημα,
 8 ῥόδον, ᾧ θεοῖσι τερπνόν,
 ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
 στέφεται καλοῦς ἰούλους
 Χαρίτεσσι συγχορεύων,
 12 στέφε νῦν με, καὶ λυρίζω.
 παρὰ σοῖς, Δεύνυσε, σηκοῖς
 μετὰ κούρης βαθυκόλπου
 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 16 πεπυκασμένος χορεύσω.

τοῦ αὐτοῦ εἰς οἶνον ᾠδάριον.

45 (43). Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.

2 μίξωμεν τῷ διονύσῳ (ubi τῷ, quod ined. om. St., punctis suprascriptis deletum). — 5 ἀβρὰ (sic sine spir.). — 7 ἔαρος (corr. Baxter). — 8 ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά (corr. ego: τερπνόν sc. στέφεσθαι). — 9 ὁ παῖς (corr. G. Hermann El. m. p. 485). — 10 καλοῖς ἰούλοις (corr. Pauw). — 11 σὺν χορεύων (solitum librarii morem, qui praepositiones compositorum seiungat, castigavit corrector i. e. ipsa pr. m. scribendo συγχορεύων). — 12 στέψον οὖν με (corr. ego). — λυρίζω (corr. Fischer: cf. supra ψαλίξω, ἐκθερίζω. λυρίζων Pauw). — 13 διόνυσε (corr. Hermann: cf. Anacr. fr. 11 B.). — 16 πεπυκασμένῳ cum v in ras.

45 (43). Titulus in margine.

1 πίνω (πίω Barnes). — 2 εὐδουσιν (cf. 48, 2. sed infra εὐδουσιν ex correctura v. 10).

τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
 4 τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 θανεῖν με δεῖ κἄν μὴ θέλω·
 τί τὸν βίου πλανῶμαι;
 πίνωμεν οὖν τὸν οἶνον
 8 τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
 εὐδουσι καὶ μέριμναι.

εἰς τὸ ἔαρ.

46 (44). Ἴδε πῶς ἔαρὸς φανέντος
 Χάριτες ῥόδα βρούουσιν,
 ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
 4 ἀπαλύνεται γαλήνη,
 ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ,
 ἴδε πῶς γέρανὸς ὀδεύει.
 ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν,
 8 νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται,

3 ^B τί μοι πόνων ^A τί μοι γόων: (itaque versiculi partes commutari iubet se corrigens librarius, quod non advertit Stephanus licet notaverit in apogr. cf. Mehlhorn p. 158). — 5 κἄν. — 6 τί δὲ τὸν β. (corr. Barnes: fort. τι δὴ βίου).

46 (44). Titulus in margine.

1 ἴδε πῶς cf. Leo Mag. p. 564, 13. Ignat. Diac. p. 665, 31 Matr. — ἔαρὸς φανέντος (φανέντος ἦρος Herm.). — 2 βρούουσι ῥόδα (ῥόδα βρούουσι scr. Steph.). — 3 κῦμα (accentu correcto). — 4 ἀπαλύνεται (spir. qui fuerat lenis correcto ut videtur cf. 45, 2). — 5 νῆσσα κολυμβᾷ. — 7 τιτάν (se ipsum corrigens, inter gravem et acutum incertus, ut supra saepe et infra 47, 4 et 11. 49, 7 etc.).

τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα

.....
 ἐλαίας πρόκνυψε καρπός,
 12 Βρομίον στέφον τε νᾶμα
 κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
 καθελὼν ἤνθισε καρπός.

εἰς ἑαυτόν.

47 (45). Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι,
 νέων πλέον δὲ πίνω·
 κἂν μὲν δέη χορεύειν,
 4 Σειληνὸν ἐν μέσοισι
 μιμούμενος χορεύσω
 σκῆπτρον ἔχων τὸν ἄσκόν.
 ὁ δ' οὐδέν ἐσθ' ὁ νάρθηξ·
 8 ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,

10 deest versus propter sequentem dupliciter scriptum et corruptum sic: καρποῖσι γαῖα προκύνπει: καρπὸς ἐλαίας προκύνπει (corr. ego). — 12 βρομίον στέφεται νᾶμα (corr. ego. Steph. ad marg. apogr. scr. βρόμιος στέφει τὸ νᾶμα). — 13 κατὰ κλόνον (corr. Steph.). — 14 ἤνθησε (corr. Barnes).

47 (45). Hoc carmen cuius v. 8—9 citavit Hephaestion de metr. p. 32 Gaisf. (Anacr. fr. 92B) restituit Lachmann (de chor. syst. p. 5) qui versus (in codice hoc ordine scriptos 1. 2. 3. 6—12. 1 qui repetitur. 4. 5) transposuit.

Titulus in marg.

1 μὲν εἰμι (infra v. 11 cod. μὲν εἰμι^x acc. corr.). — 3 κἂν δεήση με χορεύειν (corr. Hermann el. metr. p. 481). — 4 σιληνὸν. — 6 ἔχων sic cum puncto supra addito (= ἔχω). — 6 ἄσκόν (acc. correcto). — 7 ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν (corr. Mehlhorn).

πάρεστι γάρ, μαχέσθω.
ἔμοι κύπελλον, ὦ παῖ,
μελιχρὸν οἶνον ἠδὺν
12 ἐγκεράσας φόρησον.

ἄλλο εἰς φιλοπότην.

48 (46). Ὅταν Βάκχος ἐσέλθῃ,
εὔδουσιν αἱ μέριμναι,
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
4 θέλω καλῶς ἀεῖδειν·
κισσοστυφῆς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῶ.
ὄπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
8 φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς Διόνυσον ἤγουν οἶνον.

49 (47). Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
ὁ λυσίφρων Λυαῖος

9 παρέστω καὶ μαχέσθω (correxerunt ex Hephaestione cuius locum iam Steph. adscripsit apographo. idem in notis ed. 'Hephaestion citans hos duos versus legit' etc. fort. πάρεστι, καὶ μαχέσθω). — 11 μελίχρουν (corr. Steph.).

48 (46). Titulus in textu, sed alter in margine hic: τοῦ αὐτοῦ εἰς φιλοπότην.

1 ὅταν ὁ βάκχος εἰσέλθῃ (corr. Hermann). — 2 εὔδουσιν, ut supra. — 3 δοκῶ (corr. Steph.).

49 (47). Titulus in margine.

2 ὁ λυαῖος (corr. Barnes).

ὅταν φρένας τὰς ἀμὰς
 4 ἐσέλθῃ μεθυδῶτας,
 διδάσκει με χορεύειν.
 ἤχῳ δὲ καὶ τι τερπνὸν
 ὁ τᾶς μέθας ἔραστᾶς,
 8 μετὰ κρότων μετ' ᾠδᾶς
 τέρπει με κ' Ἀφροδίτα.
 πάλιν θέλω χορεύειν.

εἰς συμπόσιον τοῦ αὐτοῦ.

50 (48). Ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τότε μὴν ἦτορ ἱανθὲν

 4 λιγαίνειν ἄρχεται μούσας.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ἀπορίπτονται μέριμναι
 πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
 8 ἐς ἀλικτύπους ἀήτας.
 ὅτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,

3 ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμᾶς (ἀμὰς Baxter). — 4 εἰσέλθῃ μεθυδῶτας (sed ω per correcturam factum est ex ο: -δῶτας). — 5 διδάσκει με χορεύειν (sic, cum lineola supra n. διδάσκομαι χ. Mehlhorn). — 6 ἔχω (corr. ego). — δέτι καὶ (corr. Steph.). — 7 ἔραστᾶς (dupl. acc., flexo et deinde ac.). — 8 μετ' ᾠδᾶς. — 9 κἀφροδίτα. — 10 καὶ πάλιν θ. χ. (corr. D. Heinsius, καὶ πάλι Barn.).

50 (48). Deest versiculus unus in altera primae strophae parte (Hermann El. p. 480) et qui restat corruptus est.
 2 τότε μὲν (corr. ego, μεν in ed. ut in marg. ap. St.). ἱανθὲν (sic cum aspero). — 4 sic. — 6 ἀπορίπτανται. — 8 εἰς (corr. Steph.). — ἀήτας (corr. qui addit " videtur voluisse ἀῦτας).

- λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
 πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
 12 δονέει μέθη γανώσας.
 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
 ἐπιθεῖς δὲ τῷ καρήνῳ
 16 βιότου μέλπω γαλήνην.
 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 μύρω εὐώδεϊ τέγξας
 δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
 20 κατέχων Κύπριν αἰείδω.
 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 ὑπὸ κυρτοῖς δὴ κυπέλλοις
 τὸν ἐμὸν νόον ἀπλώσας
 24 διάσω τέρομαι κούρων.
 ὄτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
 τόδε μοι μόνω τὸ κέρδος
 τότ' ἐγὼ λαβὼν ἀποιόσω.
 28 τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

εἰς κόρην τοῦ αὐτοῦ.

51 (49). Μή με φύγῃς ὀρῶσα

10 λυσιπαιγμων (λυσιπήμων Pierson) = ὅτε μοι et in
 marg. = (τότε scr. Steph.). — 11 πολυανθέσιν ἐν (μ' add.
 Steph.). — 15 δὲ ~~καρῆν~~ (sic ipse deleuit librarius) τῷ καρήνῳ^ω
 (καρῆν). — 19 ἀγκάλαις (-λ i. e. -λας ut recte legit Ste-
 phanus in apographo, ex coniectura tamen adscripsit ἀγκά-
 λαις). — 22 δὲ (ego δὴ). — 26 τοῦτο μοι (corr. Steph.). —
 27 τοῦτ' (corr. ego: τόδ' iterum Steph.). — 28 γὰρ^{δεῖ} . μετὰ
 (sic suppl. a pr. m.).

τὰν πολιὰν ἔθειραν,
 μηδ' ὅτι σοι πάρεστιν
 4 ἄνθος ἀκμαῖον, τὰμὰ
 δῶρα, φίλα, διώση.
 ὄρα κὰν στεφάνοισιν
 ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 8 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνέτως ζῆν.

52 (50). Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
 καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
 τί δέ μοι λόγων τοσούτων
 4 τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
 μᾶλλον δίδασκε πίνειν
 ἀπαλὸν πῶμα Λυαίου,
 μᾶλλον δίδασκε παίζειν
 8 μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 πολιὰ κάραν στέφουσι
 δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, ᾧ παῖ

51 (49). 2 αἰθ^{ει}ηραν (corr. Steph.). ipse se corr. libra-
 rius, qui etiam lineola perducta delevit η. — 3 μὴ δ'. —
 4 ἀ. ἀ τὰς ἐμας (ἐμ'): δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις (corr. Bergk.
 διώσης iam Faber, διώση Herm., τὰμὰ Steph.). — 6 κὰν ἐν
 (corr. Steph.). — 8 ῥοῖδοις (sic) dupl. lineola, quarum infe-
 rior videtur esse pro " [ῥοῖδοις] (corr. Steph.).

52 (50). Carmen recentissimum, in quo nihil mutavit
 Stephanus (cf. 38 — 41).

4 ὠφελούντων. — 6 πόμα (corr. Barnes. sed cf. 38, 11). —
 9 στέφουσι κάραν (ord. immutavit Barnes cum Scal.). —
 10 βαλ' (i. e. βαλων ut infra 60, 27. βαλὼν recte Steph. in

τὴν ψυχὴν μου κάρωσον.
 12 βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
 ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ἄλλο εἰς ἑαυτὸν ὁμοίως.

53 (51). Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶν
 ἔσορῶ, πάρεστιν ἦβα.
 τότε δὴ, τότε ἐς χορείην
 4 ὁ γέρον ἐγὼ πτεροῦμαι.
 περιμεινόν με, Κυβήβα,
 παράδος· θέλω στέφεσθαι.
 πολὺν δ' ἐκὰς τὸ γῆρας·
 8 νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 διονυσίης δέ μοι τις

apogr., βάλ' in ed. ut correxit in marg. apogr.). — παῖ (dupl. acc., gr. et fl. ceterum βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον Bothe). — post v. 12 finem fecit librarius asterisco simplici posito, deinde ante titulum sequentem, cum deberet duos, unum versum 13 subdidit cum novis asteriscis tribus.

53 (51). Titulus in textu: in marg. repetitur ἄλλο.

1 ὅτ' ἐγὼ ~~εἰ~~ νέοις ὁμιλοῦν et in marg. ∷ vitii s. (σε lineola transversa tenui ipse delevit librarius, quem secutus Stephanus omisit). — 2 ἔσορῶν ^ππάρεστιν et in marg. ∷ (ὁμιλῶ ἔσορῶν Baxter, σ' ὁμιλεῖν ἔσορῶ Bergk, ὁμιλῶν ἔσορῶ ego). — ἦβα (ἦκα i. e. ἦμα pro ἦμα per errorem habet Steph. apogr.). — 3 δὲ (corr. Steph.). — 5 ^{α α ζ ε ω}περιμεινον με (itaque corr. παραμεινων) et in marg. ∷ cum adscripto ζ^v (i. e. ζῆτει), quod idem in ext. marg. repetitur ζ^v (περιμαίνομαι Salm.). — 7 π. δὲ γῆρας ἐκὰς (ἐκας dupl. acc., gr. et ac., corr. Bothe). — 9 διονυσίους (corr. Steph.). — δέ μοι τις.

φερέτω ῥοὰν ὀπώρης,
 ἴν' ἰδη γέροντος ἀλκὴν
 12 δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
 δεδαηκότος δὲ πίνειν,
 χαριέντως δὲ μανῆναι.

εἰς τὴν εὐρώπην.

54 (52). Ὁ ταῦρος οὗτος, ᾧ παῖ,
 δοκεῖ τις εἶναί μοι Ζεὺς·
 φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
 4 Σιδονίην γυναιῖκα,
 περᾶ δὲ πόντον εὐρύν,
 τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
 οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
 8 ἐξ ἀγέλης ἐλασθεῖς
 ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
 εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

10 ῥοῖαν ἀπ' ὀπώρης (ἀπ' om. Baxter: ῥοὰν = ῥοῶν,
 ἀμπέλου ῥοῶν, ut ait Euripides. cf. Fischer p. 210). —

11 ἰδῆι. — 14 χαριέντως et in marg. ∞

54 (52). Titulus in margine (εὐρῶ cum asp.).

2 εἶναι μοι (Steph. ordinem immutavit sic: (Ζεὺς μοι δ.
 τις εἶναι). — 4 σιδωνίαν (sic cum priore ο supra ν posito.
 corr. Hermann, secutus correcturam σιδονιον). — 5 παρὰ δὲ
 (i. e. δὲ et δῆ, corr. Steph.). — εὐρύν (cum asp. et dupl.
 acc.). — 7 οὐκὰν οὖν (οὖν compendio scriptum ῥ: corr.
 Steph.). — 10 (μόνος γ' scr. Steph.).

εἰς τὸ ῥόδον.

- 55 (53). *Στεφανηφόρου μετ' ἤρος*
μέλομαι ῥόδον τέρεινον

σὺν ἐταίρῃ ὄξυν μέλπειν.
 4 *τόδε γὰρ θεῶν ἄημα*
τόδε καὶ βροτῶν χάρισμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐνώροις,
πολυανθέων Ἐρωτῶν
 8 *ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα·*
τόδε καὶ μέλημα μύθοις
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν.
γλυκὴ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
 12 *ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,*
γλυκὴ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
μαλάκασι χερσὶ κούφαις
προσάγοντ' Ἐρωτος ἄνθος.
 16 *ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἥώς,*
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,

55 (53). Tit. in textu sic: in margine repetitur εἰς ῥόδον.

1 *στεφανηφόρον* (corr. Steph.). — 2 *μέλομαι* (corrector itaque vult μέλομαι) ῥόδον τερινόν. — 3 *σὺν ἐταίρῃ* αὐξεί *μέλπῃ* (i. e. -πην vel -πειν: *συνέταιρον ὄξυν μέλπειν* Herm.). ante hunc deesse significavi versum unum. — 4 (item 5. 9) *τό δε*. — 5 *βροτῶν χάρισμα* (corr. Salmasius, *βροτοῖσι χάρισμα* Bothe). — 6 *ἐν ὠραις* (corr. ego, interpunctione etiam mutata). — 7 *πολυανθέων* cum copula. — 8 *ἀφροδίσιοντ'*. — 10 *φυτόν* (dupl. acc. gr. et ac.). — 11 *ποιοῦντα* (i. e. *ποιοῦντα*, ut Steph.) et in marg. ✕ — 13 *δ' αὖ λαβόντα θάλπειν* (-πῃ). — 15 *προσάγοντ'*. — 16—19 sequuntur in cod. post 20—23: ego

ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτη
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 20 ἀσόφω τὸ δ' αὐτὸ τερπνόν·
 θαλίαις τί κὰν τραπέξαις
 διονυσίαις θ' ἑορταῖς
 δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
 24 τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 τόδε καὶ χρόνον βιάται·
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 28 νεότητος ἔσχεν ὀδυμήν.
 φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν·
 χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
 δεδρσοσμένην Κυθήρην
 32 ἐλόχευσε πόντος ἀφρῶ
 πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην

transposui, ante v. 16 ῥοδοδάκτυλος etc. novi carminis (54) signum ☒, quod repetitur etiam ante v. 30 χαροπῆς, sed ita ut nulla clausula extet versus utroque loco praecedentis. itaque unius potius carminis significantur partes quam carmina diversa, id quod recte iam vidit Stephanus. — 18 κἀφροδίτα. —

19 παρατῶν. — καλεῖ^τ. — 20 ὠσσοφῶ (non ἄσσοφῶ ut Spall., sed ὠς cum factum sit pro ὦς, cum dupl. acc. nunc extat ὦ) et in marg. ζ× (i. e. × cum parvo ζ = ζήτει. corr. ego cum Bothio). — τὸ δ' αυτ̄ i. e. αὐτῶ (corr. St.). — 21 θαλιαστε καὶ τρ. (corr. ego: infra enim male suppletum est τί δὲ versusui 23 praescriptum). — 22. τ' ἑορταῖς (spir. pro more cod.

Pal. neglecto). — 23 τί δὲ δίχα τοῦ ῥόδου γενοί^τ αν. — 24 τὸ δὲ (sed 26 τὸ δὲ[×] sic del. acc. = 25 τὸ δε). — νοῦσοῖσιν^{οῦ} ἀρκεῖ. —

25 νεκρ^ο (quod recte Steph. legit νεκροῖς). — 29 :φύσιν. — 32 ἐλόχευε (corr. ego). — 33 πολεμοκλόνον τ' ἀθήνην.

κορυφῆς ἄϊξεν ὁ Ζεὺς
φοβεράν θέαυ Ὀλύμπω,
36 τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
νέον ἔρνος ἦνθισε χθῶν,
πολυδαίδαλον λόχενμα,
μακάρων θεῶν δ' ὅμοιον.
40 ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

εἰς διόνυσον.

56 (55). Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον, ἐν πότοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτῆν
4 τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
πόθον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,

ξεν ο

34 ἐδείκνυε ζεύς (i. e. ἔδειξεν ὁ Ζ. quam codicis correcturam memorat Steph. in notis, corr. ego). — 35 φοβερά (sic = φοβεραν). hunc v. 35 om. Steph. (errore, nam extat in apogr.), primus 'ex Vaticano MS. sumptum' restituit Barnes. — 36 ῥόδον (corr. Steph.). — 37 ἦνθῆσε (i. e. ἦνθισε corr., cf. 50, 8). — 41 ἐπιτέξας ἀνέθηλεν (sic cod., non - λειν). — 43 λυαῖωι (i. e. corr. λυαίου, corr. ego).

56 (55). In margine titulo additur ἄλλο.

2 νέον^{ων} = νέον (scil. νέον cum supra scripto ^{ων} = ων). — 3 χορευτῆ (cum dupl. acc., gr. et ac.). — 4 κατῆλθε. — 6 πόθον cod.: πότον ed. Steph. ('ita malim quam πόθον'). — 7 hic versus (γόνον — οἶνον) qui in cod. p. 688 ultimus est, repetitur idem initio p. 689.

- 8 πεπεδημένον γ' ὀπώραις
 ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
 ἴν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 12 ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν.
 εἰς ἔτους φανέντος ἄλλου.

εἰς δίσκον ἔχοντα ἀφροδίτην.

- 57 (56). Ἄρα τίς τόρευσε πόντον;
 ἄρα τίς μανεῖς ἄτεχνα
 ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ;
 4 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης
 ἄρα τίς θ' ὑπερθε λευκὰν
 ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν,
 νόον εἰς θεοῦς ἀερθεῖς
 8 μακάρων φύσιν τ' εἰς ἄκραν;
 ὃ δέ νιν δέδειχε γυμνάν,
 ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρᾶσθαι

8 γ' om. (inseruit Barnes). — ὀπώραις. — 9 φυλάττειν (corr. Barnes). — 10 τέμωσι (corr. Steph.). — 12 θι≡ητόν (sed ἰ per rasuram factum est ex η: θηητόν. in marg. est ✕ corr. Steph.). — 14 εἰςέτους.

57 (56). 1 ἄρα τίς et mox v. 2 ἄρα τίς (cf. 18, 16 etc.). — πόντωι^ο (corr. Steph.). — 2 μανεῖσα τέχνα (corr. ego). — 4 interpunctione mutata ad sequentia pertinere significavi. — 5 ἄρα τίς ὑπερθε (τίς θ' vel τίς δ' ego). — 7 νόος (corr. Barn. in notis). — ἀέρθη^{εἰς}. — 8 μ. φύσιος ἀρχάν (corr. ego). — 9 ἔδειξε (corr. ego). — 10 ὅσα μὴ θέμις^{δ'} ὀρᾶσθαι (librarius qui supra ipse scripsit δ' initium simul versus

- μόνα κύμασιν καλύπτει.
 12 ἀλαλημέναις δ' ἐπ' αὐτά,
 βρούον ὡς ὑπερθε λευκόν,
 ἀπαλόχοις παλάμασι
 δέμας εἰς πλόον φέρουσα
 16 ῥόθιον πάροιθεν ἔλκει.
 ῥοδέων δ' ὑπερθε μαζῶν
 ἀπαλῆς ἔνερθε δειροῆς
 μέγα κύμα νῶτα τέμνει,
 20 μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις
 κρίνου ὡς ἴοις ἐλιχθὲν
 διαφαίνεται γαλήνας.
 ὑπὲρ ἀργυροῖ δ' ὀχοῦνται
 24 ἐπὶ δελφῖσιν χορευταῖς,
 δολερὸν νόον μετώποις,
 Ἔρος Ἴμερος γελῶντες.
 χόρος ἰχθύων τε κυρτὸς
 28 ἐπὶ κυμάτων κυβιστῆ
 Παφίης τε σῶμα παίζει
 ἵνα νήχεται γελῶσα.

oblitus reliquit καὶ (χ'), correcturam eius perfecit Steph. in notis p. 82, recepit Brunck). — 12 ἀλαλημένος (corr. ego). in marg. sin. ad hunc versum × — 13 βρούον ὡς (signo in marg. dextra repetito). — λευκῶν (corr. Steph.). — 14 ἀπαλόχρους παλάμας et in margine corr. inepte × γαλήνας (corr. ego). — post v. 16+17 signum × extat in marg., pertinens fort. ad v. 18, ubi δῆρ^εῆς. — 19 πρῶτα (corr. ego). — 21 ὡς, ut supra. — ἐλιχθὲν (sine spir.). — 22 διαφαίνεται^ο (corr. inepte διεφαίνετο). — 23 ἀργύροι (corr. ego). — δ' ὀχοῦνται (corr. Steph.). — 24 δελφῖσι. — 25 μερόπων (μετώπων corr. I. H. Voss, quem secutus ego). — 26 ἔρωσ (corr. Barnes). — 28 κυβιστῆ i. e. κυβιστων (corr. ego).

εἰς χρυσὸν τοῦ αὐτοῦ.

- 58 (57). Ὁ δραπέτας ὁ χρυσὸς
 ὅταν φύγη με κραιπνοῖς
 διημέμοις τε ταρσοῖς,
 4 ἀεὶ δ' ἀεὶ με φεύγει,
 οὐ μιν διώκω· τίς γὰρ
 μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
 ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεῖς
 8 τῷ δραπέτῃ τῷ χρυσῷ,
 ἐμῶν φρενῶν μὲν ἄνραις
 φέρειν ἔδωκα λύπας,
 λύρην δ' ἑλὼν ἀεῖδω
 12 ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
 πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
 ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 ἄφνω προσεῖψ' ὁ δραπέτας
 16 φέρων μέθαν μοι φροντίδων,

58 (57). Praeter titulum ἄλλο in marg.

1 μ' ὁ χρ. (corr. Barnes). — 2 με φεύγη (corr. Steph.). —
 κραιπνεῖς (i. e. corr. κραιπνῶς. corr. Steph.). — 4 ἀεὶ με,
 ut infra 17 ἑλὼν μιν. — 5 οὐ μιν (corr. Steph.). — 6 μισῶν
 (corr. Anna Fabri). — θέλει το θ. (corr. Steph.). — 8 τῷ
 δραπέτῃ τῷ χρυσῷ. — 9 ἐμῶν (dupl. acc., ac. et fl.). —
 ἀνρᾶς (i. e. ut in codicis aspectu patet, pr. m. ἀνρῆ. sic cum
 puncto qui etiam nunc visitur infra littera α, deinde corrigens
 librarius falso (-ας) relicto compendio explevit vocem in ter-
 minationem ἄνραις [cf. Paulssen ad 7, 22]). — 11 ἑλὼν, sed
 infra v. 17 ἑλὼν. — 12 ἐρωτικᾶς ἀοιδᾶς (ut solet scriptor). —
 15 προσεῖψ' ὁ θρ. — 16 μέθανδοιφροντιδων et in margine
 sin. bis et ad v. 13 + 14 et 15 + 16 $\frac{\times}{\times}$ (corr. Anna Fabri).

ἑλών μιν ὡς μεθήμων
 λύρης γένωμαι λαροῦ.
 ἄπιστ', ἄπιστε χρυσέ,
 20 μάτην δόλοισ με θέλγεις·
 πλέον τί σου τὰ νεῦρα
 πόθους, κέκλυθι, ἄδει.

εἰς οἶνον.

59 (58). Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
 ταλάροις φέροντες ἄνδρες
 μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
 4 κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες
 μόνον ἄρσενες πατοῦσι
 σταφυλῆς λύντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
 8 ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
 ἔρατὸν πίθους ὀρῶντες

17 μεθήμων (unde male μεθ' ἡμῶν Steph. statim in apogr., corr. Anna F.). — 18 λαροῦ et in dextra marg. ✗ (corr. Pauw). item in sinistra ✗ ad v. 17. — 20 μετ' ἄν δόλοισ με θελγείς (i. e. corr. μῆδ' ἄν δ. μ. θέλγης. corr. Mehlhorn). — 21 πλέον χρυήσουνεῦρα et in marg. ✗ (corr. ego). — 22 πόθους κελυῖ ἄδεις (corr. ego: ἄδει i. e. ἦδει). alteram huius carminis partem magisque etiam corruptam ad finem codicis male nunc reiectam esse recte vidit Barnes: adhaeret autem in codice ultimo carmini (cod. nr. 59) finem faciens Anacreonteorum sane haud speciosum.

59 (58). Titulus in margine.

1 τὸν μελανόχρωτα. — 3 ἐπώμων. — 4 καταληνὸν. — πατοῦσιν (contra morem codicis). — 6 σταφυλην (corr. Pauw). — 8 ἐπιληνίοισιν (corr. Steph.).

- νέον ἐς ζέοντα Βάκχον.*
ὄν ὅταν πίνῃ γεραιὸς
 12 *τρομεροῖς ποσὶν χορεύει*
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἔρατὸς νέος ἔλυσθεις
 16 *ἀπαλὸν δέμας χυθεῖσαν*
σκιερῶν ὑπερθε φύλλων
βεβαρημένην ἐς ὕπνου
ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει
 20 *προδότιν γάμων γενέσθαι.*
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 24 *μεθύων ἄτακτα παίζει.*

εἰς ἀπόλλωνα.

60 (59). Ἄνὰ βάρβιτον δονήσω·
 ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
 μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ

13 ὅταν (= ὅτ' ἄν). — 14 παρθ^θ-λοχήσας. — 15 νέος ἔλυσθεις (sic). — 19 ὁ δ' ἔρωσ ἄωρα θέλων et in marg. ἄωρος: ἄωρα: (sic, corr. Barnes). — 20 προδότην (corr. Steph.). — 21 πείθων (corr. πίθων, ut saepe, cf. 15, 5). —

60 (59). Titulus in margine.

1 (cf. Io. Gaz. δότε βάρβιτον δονήσω p. 576, 32 M.). — 2 πρόκει^ε (sic, duobus lineolis transversis deleto acuto supra ει, et iuxta posito gravi!). — 3 δ' ἐπέστω (cum litt. — fort. ο — erasa supra ω et in ω inscripto ο, ut videtur) πάντη (corr. Steph.).

- 4 σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
 ἔλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
 λιγυρὸν μέλος κροαίνων
 φρυγίῳ θυθμῶ βοήσω,
 8 ἄτε τις κύκνος Καῦστρου
 ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
 ἀνέμου σύναυλος ἤχη·
 σὺ δέ, Μοῦσα, συγχόρευε·
 12 ἱερὸν γὰρ ἔστι Φοῖβου
 κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
 λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβου,
 ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
 16 σαόφρων γὰρ εὔτε κούρα
 τοῦ μὲν ἐκπέφευγε κέντρα,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,
 φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήνθει·
 20 ὁ δὲ Φοῖβος, ἰὴ Φοῖβε,
 κρατέειν κόρην νομίζων,
 χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
 ἐδόκει τελεῖν κυθήρην.
 24 ἄγε, θυμέ, πῆ μέμηνας

4 λαχων ἄωτ^ω (sic utriusque lectionis accentu relicto, αωτον et quod voluit corrigens ἄωτων (corr. Steph.). — 10 ἤχη^{ηχη}θη (corr. ego). — 14 λαλέων ἔρωτα (corr. Steph.). — 15 ἀνεμώλιον. — 16 σαόφρων γὰρ ἔστ' ἀκούσας et in marg. σαόφρων γὰρ εὔτ' ἀκούσης (γὰρ ἔστι κούρα voluit Steph. iam in apogr. vel ut ibidem addit ἔστ' ἀκούρα, fort. ἄρ εὔτε). — 17 τὸν μὲν (corr. ego). — ἐκπέφευγα (corr. Steph.). — κέντρῳ i. e. κέντρα (ut in titulo ἀπόλλων, non κέντρον quod legit Steph.). — 18 ἄμειψα (corr. Steph.). — 19 ἐπ' ἤχεῖ (corr. ego). — 20 ἦε φοῖβος (corr. ego). — 24 sequentia non recte separavit Bergk.

- μανίην μανείς ἀρίστην;
 τὸ βέλος, φέρε, κρατῦνον,
 σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
 28 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
 τὸν ἀοίδιμον μελιστήν·
 32 φιάλην πρόπινε παισίν,
 φιάλην λόγων ἔραυνην·
 ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
 παραμύθιον λαβόντες
 36 φλογερὸν φύγωμεν οἴστρου.

- 58 (59). σὺ γὰρ δόλου, σὺ τοι φθόου
 24 ἔρωτ' ἔθηκας ἀνδράσιν,
 λύρη δ' ἄλυπα παστάδων
 φιλαμάτων τε κεδνῶν
 πόθων κύπελλα κίρνη.
 28 ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις,

25 μαν⁵ (μανης) pro μανεις. — 26 κρατῦνων (dupl. acc., corr. ego). — 29 ὡς (corr. Portus). — 32 παισίν (sic). — 36 φηγόντες ἄστρου (corr. Mehlhorn. cf. Georgii gramm. anacr. 1, 107B).

58 (59). 23 sqq. Hoc fragmentum cum sit carminis 58, carmini 60 in codice quasi particula coniungitur.

23 δόλωι . . . φθόνωι (corr. Pauw). — σὺ τοῖ^x i. e. σὺ τοι corr. pro σὺ τοι. — 25 ≠ λύρην (cum vitii s., λύρη ego). — δ' ἄλνπ^xα (ubi spiritus qui fuerat asper mutatus videtur in lenem, accentus autem primae syllabae duobus lineolis transversis deletus est, additum praeterea vitii signum). —

27 κρίνει^η (κίρνη Anna F., cf. πόθου κύπελλον Io. Gaz. 3, 11 B). — 28 ὅταν θελ^s (θέλης). — φεύγης (sic).

- λύρης δ' ἐμῆς αἰοιδὰν
 οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
 * ξείνοισιν σὲ δ' ἀρχιμουσῶν
 32 δ' ὄλοις ἀπίστοις ἀνδάνεις.
 ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπη
 μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
 ἀχανδέας ὀρινεῖς
 36 αἶγλαντε λαμπρῶ^ωχαν *
 * αἶγλαν τε λαμπρῶ^νοις : *

31—37 reliqui ut habentur in codice corrupti. — 32 ἀν-
 δάν^ς (ἀνδάνης pro ἀνδάνεις). — 36 λ. sic, id est λαμπρ<οις>
 ἰῶ^ω (ω sumpto pro ν?) χαν cum addito vitii signo supra dubium
 illud ω vel ν, quod signum repetitur in marg. et subscripta
 in novi versus (37) locum vera lectione (quae marginis
 esse debebat) expletur (cum signis * utrinque repetitis) sc.
 λαμπρῶ^νοις, ut fuerit λαμπρῶ^ν pro -πρῶ^ν i. e. λαμπρῶ^νοις.
 sed quid ultimum illud χαν significet obscurum est, nisi forte
 pro repetito initio est vocis αἶγλαν. Stephanus in apographo
 scripsit λαμπρῶ^ι ὦ^ωχαν (i. e. λαμπρῶ^{ις} ὠχαν).

τέλος τῶν ἀνακρέοντος συμποσιακῶν.

A p p e n d i x.

... Ἐρωτα γὰρ τὸν ἀβρὸν
μέλωμαι βρούντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδειν.

ὄδε καὶ θεῶν δυνάστης,
ὄδε καὶ βροτοὺς δαμάζει . . .

Clem. Alex. strom. VI, 745 (62 Bergk).

Φέρο' ὕδωρ, φέρο' οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσον με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπὸν με δεῖ γενέσθαι . . .

Pseudorig. adv. haer. p. 107 Miller (63 Bergk).

Φέρο' ὕδωρ, φέρο' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
στεφάνους ἔνεικον, ὡς δὴ
πρὸς Ἐρωτα πυκταλίζω . . .

Athen. XI p. 782a (fr. 63 Bergk).

Ἄγε δὴ, φέρο' ἡμῖν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅπως ἀμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγγέας
ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κνάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

Ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὔτω
πατάγω τε κάλαλητῶ

Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνω
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις . . .

Athen. X p. 247a et XI, 475c (fr. 64 Bergk).

παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἐρωτα φεύγων . . .

Hephaest. 70 (fr. 62 Bergk).

δοκέει κλύειν γὰρ ἦδε
λαλέειν τις εἰ θελήσει . . .

Greg. Cor. p. 396 Schaefer (ὡς ἐν τοῖς
Ἀνακρεοντείοις, οἶον . . . 65 Bergk).

Anacreon monachus.

*Sub veneris latere debere nemo latere
nam mala venere plurima de venere.*

(manus saec. 14/15 in tegmine
cod. Amplon. qu. 361.)

*O fili mi, felicius
 ut vivas atque cicius
 optineas thesaurum
 et oves et altilia
 et boves, rerum milia,*
 6 *topasion et aurum,
 extolle supercilium
 et percipe consilium
 devoti preceptoris
 ac inprimas memorie,
 ut te corona glorie*
 12 *decoret et honoris,
 advertens cum frequencia
 quod littere sciencia
 quam plures sublimavit,
 magnatos cum nobilibus,
 egenos cum humilibus*
 18 *potissime ditavit.
 insistas ergo litteris,
 que pluribus presbiteris
 res prestant cum honore
 et suavi cum alludio
 discuntur, sine studio*
 24 *subtili vel labore.
 locucio si congrua*

*sit sive sit incongrua,
 grammaticis committe.
 si loice discernere
 a falso verum, cernere*
 30 *ad loycos remitte.
 ornatis loqui moribus
 sub coloratis floribus
 rethoricis commenda.
 et si quid est in trivio
 quod surripit oblivio,*
 36 *hoc suppleat agenda.
 que quevis sit proporcio
 per numeros, consorcio
 Arabico relinque,
 geometris dimensio
 que rerum vel extensio*
 42 *sit procul vel propinque,
 et musice de artibus
 tonorumve de partibus
 aut sono levi tardo.
 non cures de finalibus
 autentis vel plagalibus,*
 48 *de trito vel tetrardo,
 que prothi regularitas,
 que deuteri disparitas,*

In cod. Amplon. qu. 361 membr. saec. xiv inter multa variaque opuscula astrologica f. 129^a — 131^b habetur hoc quod in indice vetusto eorum quae hoc volumine continentur, vocatur *Dictamen pulchrum de curis astrologicis*, prolixae ex magistris Arabicis vocabulorum astronomicorum expositioni interpositum. ipse textus titulo caret, item interpunctione, descripsi Erfurti a. 1855.

16 *magnotos* cod. — 47 *autentis*: vid. Du Cange s. *autentus*.

<p>seu quid pretendant nethe,
aut quid proslambanomenon,
quid mese dyazeusmenon,
54 excellens, paranethe,
quid paripate ipaton
vel quid licanos ipaton,
seu quis in monocordis
sit modus vel in clavibus
acutis et in gravibus
60 proporcio et in cordis,
vis sperica si conferat
quid quando quantum inferat,
et quid sperarum cyclus,
quid circulus ecentricus,
quid deferens, concentricus,
66 quid equans, epiciclus,
quod celi et quod circuli,
quid circularum singuli,
quid zone, centrum, axis,
quid spere situacio,
quid cursus, quid prelacio
72 horoscopi, galaxis,
quid lucens polus articus,
quid latitans antarticus,
artophilax, boetes,
quid orion, quid hyades,
andromeda, quid plyades,
78 quid asub, quid cometes,
quid modus ingeniculo,
auriga cum vehiculo,</p> | <p>arcturus, cinosura,
quid serpens, serpentarius,
centaurus, quid aquarius,
84 quid persei natura,
que signa sint australia,
que septentrionalia,
diurna, masculina,
vel que occidentalia
sint, seu orientalia,
90 nocturna, feminina,
que ignea, aerea,
que aquea, que terrea,
que muta, que verbosa,
amara que vel dulcia,
que salsa vel que acria,
96 directa, tortuosa,
aut que sint melancolica,
sanguinea, colerica,
fleumatica, formosa,
vel que sint mugiencia,
balancia, rugiencia,
102 casta, luxuriosa,
quis planetarum humidus,
quis siccus et quis tumidus,
quis ferus, quis modestus,
quis frigidus, quis calidus,
quis fetidus, quis squalidus,
108 quis hylaris, quis mestus,
et quid istorum statio
et quid retrogradatio,</p> |
|---|--|

52 proslabānomenon cod. — 53 i. e. diezeugmenon. — 67 quod i. e. quot. — 72 galaxis per syncopam i. galaxias comm. — 75 pro bootes. — 78 asub . . . non sunt stelle sed igniculi de aere lapsi comm. — 79 Quid mod⁹ sic cod., fort. quid nixus: nam ad seqq. non quadrat quis modus. — 80 Ingeniculo (sic) quem et herculem dicunt dextro pede capud premit serpentis . . . comm. — 81 arturus cod. ante corr. — 101 balancia scripsi ex comm. (Mugiencia balancia rugiencia sunt aries taurus leo capricornus. cf. Althabitii introd.): blanda cod.

- directio comportet,*
potestas, dominacio
quid, domus, exaltacio,
 114 *quid terminus inportet,*
triplicitas quid, quadruplex
quid facies, quid quintuplex
aspectus apprehendat,
oppositus, tetragonus
quid, trigonus, exagonus,
 120 *coniungens quid portendat,*
quid odium, dilectio,
quid gaudium, proiectio
planete radiorum,
domorum quid equatio,
quid quevis elevatio
 126 *per climata signorum,*
quid hair, quid aux, quid
genzahar,
quid nadayr, anaubahar,
buch, athazir, alwegā,
almutez quid, animodar
alkocoden, algebucar,
 132 *quid ylechs, rigel, wega,*
alphirdarich, firdaria,
adurugen, quid varia
coniunctio figuret,
quid cauda, capud innuat,
quid augeat, quid minuat,
 138 *quid alichel procuret,*
- quid almuri, quid abymar,*
almucantarach, allowar,
allidoda, armilla,
wakagora, quid azimuth,
quid cenith, quid alenkabuth,
 144 *quid alcicrop cavilla,*
in mensibus qui topici,
in spera quod sint tropici,
coluri, paralleli,
zodyaci obliquitas
hinc tradat quid obliquitas,
 150 *cur mars sit deus belli,*
orizon, emisperium
tenentibus inperium
lux torrida sub zona
cuiusmodi refulgeat,
quid cepheus indulgeat,
 156 *quid pegasus, corona.*
ob argumentum varium
nil tibi luminarium
de dubia eclypsi!
nam sepe qui concipiunt
hanc, alios decipiunt,
 162 *desipiunt et ipsi.*
idcirco non considera
quid astra stelle sydera
vel negent vel contendant,
quid microcosmo porrigant,
corrumpant vel quid corrigant,

127 *hair*: quidam dicunt *hais* comm. — *genzahar* ex comm. (sed plures dicunt *genzar*): *gensaar* cod. (sed *supraser. h.*) — 128 quidam dicunt *nadyr* comm. — 129 *atazir* comm. (in voc. arab. quae sequuntur, ubique potuit esse *c* pro *t* et *t* pro *c*: idem enim pro more saeculi utriusque litterae ductus est. cet. cf. Steinschneider in: Zeitschr. d. D. morgenl. Ges. 18, 194). — 129 *alwegha* cod. — 130 *almuter* cod. — *aminodar* cod., *aminodar* comm. — 162 *ylechs*: *ylech* comm. — 134 *adurgen* in comm. — 149 *quod i. e. quot.* — 149 *hūc* . . . *obliquitas* sic corrupte. — 151—52 sic. — 155 *zepheus* cod. (sed in comm. *cepheus*).

- 168 *quid sanent vel quid ledant,*
sed prudens sis yconomus
et sinas quod astronomus
se occupet cum istis.
nil tibi de quadrivio!
mergantur in diluvio
- 174 *artiste cum sophistis!*
nec cures metaphisicam,
naturas rerum, phisicam,
vanam philosophiam,
nec canones, consilia,
canonica civilia
- 180 *iura, theologiam,*
sed speculum psalterii,
digestum baptisterii
cum codice missalis,
summas antiphonarii,
legende, kalendarii,
- 186 *agende, gradualis*
addiscas super omnia,
nec tibi sint ut sompnia,
et altius decanta:
sors cunctis par que patuit
cum statuit
- 192 *nos autem Salve sancta*
- egestas dum prevaluit,*
sic enim multis valuit
et requiem eternam.
hec si decantes caucius,
respicieris laucius
- 198 *per cocum et pincernam,*
et sistens sub hac serie
salvaris a pauperie.
nam Socrates cum Sorte
per vicos adkuc cursitat,
at Dominus hic equitat
- 204 *vobiscum cum cohorte.*
preterea explicite,
ut dicitur, sollicite
grandevus adhuc Plato
silogizando disputat,
Oremus nummos computat
- 210 *sub numero quadrato.*
hüs, ergo, fili, litteris
insistas cum presbiteris,
ut vivas in honore.
nam ipse sunt que elevant,
honorant, ditant, relevant
- 216 *a curis et labore .;*

188 *Nec t' fiē ve fop̄nia* cod. — 189 *et sic.* — 190 *p q̄ i. e.*
per que vel par que cod. — 191 *cū m̄* (vel *n̄* quod ita scriptum
est ut fere videatur *n̄* vel *ul*) *aut̄.* cod., subductis lineis, ut in
seqq. *Statuit Nos aut̄. Salve stā,* rursus *Si enī multis et Requiem.*
eternam (quasi corrupta). — 194 *sic* (?): *Si* cod. — 191 — 95 *sic*
cod. — 201 *cum sorte* i. e. *Sōrte* vel eodem logicorum *Socrate.*
— 202 *cursicas* cod. — 203 *at:* *Et* cod. — 205 *explice.* —
208 *silgizando* cod. — 209 *oremus* (i. e. clericus?).

